

"Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."
#

(St. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox
- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul II, Nr. 23, IULIE 2005

Apare la jumătatea lunii

10 000 lei (1 leu nou)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

APEL NAȚIONAL

Ideologie Cultul muncii

Zig-zag pe mapamond Elveția

Actualitate Vedere de pe centura politiciii

Din culisele Legiunii Sunt simist, dar mă tratez(X)

Istorie Cum a fost cedat Cadrilaterul

Correspondență Pericolul sectelor (III)-Evangheliștii
Versuri

Carte legionară Pr. Imbrescu - Biserica și Mișcarea

Cronică legionară iulie, Concurs

Pagini de vacanță O vară de demult

Posta Redacției

O CONDAMNARE FIREASCĂ ȘI OBLIGATORIE

Dintre toate marile catastrofe care s-au petrecut în ultimii 2000 de ani, de departe cea mai absurdă, distructivă și criminală, a fost comunismul. Este oare potrivită utilizarea timpului trecut la adresa acestui flagel?

Da și nu.

Absurditatea propunerii, inconștienta adoptării lui și, mai târziu, dezvăluirea zecilor de milioane de asasinate ne fac să credem că în fața atâtor evenimente, omenirea nu poate să mai cadă în această capcană. Să nu uităm însă că istoria și chiar experiența scurtei noastre vieți ne arată că mai există loc și timp destul pentru apariția unor monștri care să adune și să convingă mulțimi de oameni sclavi ai intereselor și ai instinctelor, convertiți sau convertibili la religiile crimei sau urii.

Care să fie oare încheierea normală a existenței unui criminal dovedit - sau, în cazul în speță, a unei instituții criminale sau a unui regim criminal? Una singură, logică și conformă cu toate legile și îndeosebi probată în decursul existenței noastre: aducerea în fața justiției, fără tribunale speciale ori obediente, comandate de interese.

Dacă după catastrofa celui de-al doilea război mondial, cu milioane de morți, inerente unei conflagrații de dimensiuni cunoscute, dar și cu excesele, cu cruzimile, cu asasinările practice de ambele tabere asupra unor populații civile, a unor prizonieri de război, politici, de conștiință sau pe criterii rasiale (să nu uităm de Hiroshima și Nagasaki, de bombardarea sălbatică și inutilă a Dresdei, terorismul aplicat prin bombardarea populației civile exclusiv, omorârea prin înfometare a milioane de prizonieri germani după încetarea războiului etc), acceptăm obligația apariției unui "Nurenberg" în 1945, care să stabilească vinovăția celor învinși (căci cei învingători au întotdeauna dreptate), în ideea autorității cazului judecat, de ce nu am face același lucru și în cazul comunismului, care a murdărit pământul 70 de ani (nu 10, ca național-socialismul) și care a făcut cel puțin de 10 ori mai multe victime omenești și la fel de nevinovate?

Există forțe care să ne împiedice să o facem?

Există forțe care să încerce să amâne la "calendele grecești" încheierea logică printr-un proces și rostirea unei sentințe?

Există forțe cărora rememorarea nașterii și răspândirea comunismului le-ar aduce prejudicii?

Pentru "Nurenberg" a fost grabă nejustificată sau lucrurile s-au desfășurat normal? Dacă acea desfășurare în timp a fost logică, de ce nu s-a aplicat și la judecarea comunismului aceeași măsură? Victimele care se răsuceau în normant așteptând dreptatea postumă erau "mai speciale" decât victimele comunismului?

Victimele comunismului vor primi despăgubiri, și cine va plăti? Inventatorii și promotorii comunismului sau urmașii monstrului bolșevic precum în cazul Germaniei?

După atâtea întrebări fără răspuns, să restrângem totuși subiectul la dimensiunea lui națională.

Nu cred că este necesar să mai prezint românilor comunismul românesc; fiecare cunoaște ceva din el: unii din triste experiențe proprii, alții din citite sau auzite. Trebuie totuși să subliniem câteva lucruri pe care cei interesați încearcă să le treacă cu vederea:

1) Comunismul a ajuns pe meleagurile noastre după primul război mondial - mai precis, după victoria bolșevismului în Rusia.

2) Nu a fost adoptat de români, căci nu se potrivea deloc cu firea românului.

El a fost pur și simplu exportat sistematic și planificat de agenții Moscovei, ajungând întâi în Basarabia și apoi în restul României. El a atacat de preferință păturile sărace și mai puțin educate ale societății pe care încerca să le convingă că soluțiile pentru o viață mai bună ar fi revoluția care să desființeze Monarhia, Biserica, Armata, Proprietatea, Familia - și chiar desființarea, ștergerea de pe hartă a poporului român.

Ca reacție la acest atac apar mișcările studențești din anul 1922 conduse de Corneliu Zelea Codreanu la Iași și Ion Moța la Cluj, care, atenție, nu aveau nici un fel de revendicări economice, ci doar politice și sociale, iar în 1927 LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL, cu același scop declarat: lupta împotriva comunismului.

3) Cine sunt cei care au aderat la comunism până în 1944?

În primul rând minoritarii. De ce aceștia? Pentru că, pur și simplu, românii îndrăzneau să pretindă că au și ei drepturi în propria lor țară!

Din cei circa 900-950 de comuniști existenți în România de până în 1944, circa 800 erau în marea lor majoritate evrei și câțiva unguri, bulgari, ruși, ucrainieni, care, observăm noi acum, mai devreme sau mai târziu au încercat - și unii chiar au reușit - să ne compromită țara.

Să nu uităm însă că în general nici nu o făceau pe gratis: Moscova îi subvenționa din gros pe ei ca persoane, dar și presa și literatura mai mult sau mai puțin declarată, dar evident dușmănoasă față de interesele vitale ale României.

4) Ce a determinat câștigarea puterii în România de către comuniști?

Povești! Nu conștiința justeții politice, nu necesitățile de dezvoltare a României, nu credința românilor în aceasta soluție! Tancurile rusești care ocupaseră țara prin trădare, falsificarea rezultatului alegerilor din martie 1946, disponibilitatea aceluiași minoritari de a colabora cu invadatorii acestei țări, făcând exces de zel, prezenți în

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea Codreanu

APEL NAȚIONAL PENTRU PROCESUL ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI

-- APELUL NAȚIONAL DE SOLIDARITATE DE LA SF. ILIE 2005 -

Poporul Român are de rezolvat niște probleme majore de conștiință.
Timpul care trece nu vindecă rănilor noastre.
Guvernare după guvernare ignoră, din motive de autoapărare sau din neputință, obligația declanșării și finalizării procesului comunismului.

Urmările acestui regim odios ne marchează viața de fiecare zi, sau ne ajung din urmă.
Nu socotiți momentul inoportun din cauza inundațiilor. Dacă nu se produceau, erau în stare să le inventeze pentru ca să nu răspundă în fața Tribunalului Istoriei.

- Nu vă lăsați influențați de orientările politice ale participanților la acțiune;
- Nu vă lăsați copleșiți de orgolii vis a vis de inițiere: Dacă aveți inițiativa, veneam și noi, cu dragă inimă.

TREBUIE SĂ STRÂNGEM 100.000 DE SEMNĂTURI.

Sunt mii de O.N.G.-uri în țară; dacă împărțim suta la 50 cel puțin, este floare la ureche pentru fiecare!

Nu vă mai temeți de comuniști și de uneltele lor încă în funcțiune. Fiecare își va avea locul lui pe răbojul Istoriei.

Ca să ne organizăm, trebuie să comunicăm.

Efortul împărțit la mulți nu e mare; satisfacția că am făcut un pas important pentru punerea la index a dușmanilor Creștinismului și a poporului Român va fi nemărginită!

Restul înțelegerilor îl vom face față în față sau prin telefon (pentru început); apelați la tel.: 0745 074493 sau (021) 242 5471 - CODREANU.

Sunt salutate și participările individuale sau grupuri mici.

Cu Dumnezeu înainte! -

Nicador Zelea Codreanu

președinte al C. N. G. "Acțiunea Română", membru al Senatului Legionar

O CONDAMNARE FIREASCĂ ȘI OBLIGATORIE (continuare din pag. 1)

organele de depresiune, în simulacru de justiție, în partid, la toate nivelele, până în vârful ierarhiei, practicând vizibil o răzbunare nemeritată de poporul român. După 6 martie 1946 s-a aplicat un regim de teroare, de înfometare la nivel național, sute de mii de arestări, condamnări abuzive, asasinat cu sentințe, asasinat fără sentință, în detenție, prin regim de exterminare, practica reeducării după model sovietic, în închisorile pline de legionari. Până la amnistierea deținuților politici din 1964. După aceasta dată isteria răzbnărilor s-a mai potolit: fiara roșie înghițise tot ce avusese mai bun poporul român.

Executanții au început încă de prin '60 să fugă de pe corabia ce se scufunda cu aportul lor neprecupețit, dar teroarea a cunoscut o dezvoltare și o specializare din ce în ce mai diabolică: era suficient să îți exprimi în cercurile cele mai intime nemulțumirea față de regim, că delațiunea funcționa și în interiorul familiilor de multe ori, și te trezeai etichetat drept dușman al poporului și infundai pușcări, te călca trenul sau mașina, sau dispăreai, pur și simplu.

5) Ar fi o naivitate din partea noastră să ne închipuim că tot răul adus de comunism s-ar fi limitat la cele de mai sus.

Marea catastrofă a fost ceea ce vedem în zilele noastre: o mentalitate dezastruoasă, lenea, hoția, delațiunea, șmecheria de cea mai proastă calitate, lipsa de caracter, limbajul de lemn, incultura ca fenomen național, dispariția bunelor sentimente pentru țară și națiune, și tot ce vă va deranja mâine pe stradă, în magazine, în tramvai etc., toate fiind urmarea "educației" comuniste. Din punct de vedere al moștenirii genetice, creșterea demografică forțată, mizeria generalizată, subnutriția au determinat reapariția bolilor sociale ale mizeriei: sifilisul, tuberculoza, bolile de nutriție, răia, păduchii: toate au asaltat populația și au transformat-o acum într-o țară de bolnavi și de pensionari.

6) Emigrările masive de după 1989 sunt tot o urmare a politicii partidului comunist, care a distrus economia, începând cu colectivizarea agriculturii, naționalizarea industriei și industrializarea forțată și haotică, planificarea economiei și centralizarea planificării, distrugerea satului românesc și a tradițiilor lui milenare, interzicerea oricărei inițiative particulare.

7) Confiscarea puterii de către aceiași comuniști din eșalonul doi și trei și de către securiști după evenimentele din 1989, continuarea politicii economice și sociale pe care o învățaseră la școala "Ștefan Gheorghiu" sau la școlile Securității, lipsa oricărui sentiment la adresa acestei țări, egoismul feroce moștenit de la părinți și de la cei care i-au educat, au dus țara în colapsul economic în care ne aflăm și acum, cu milioane de supraviețuitori pe muchie de cuțit.

Toate cele enumerate mai sus ne îndreptătesc la o compensație morală, pe cei care au trăit atunci și cărora li s-a furat viața și celor din prezent care plătesc în continuare pentru monstruoșitățile gândirii comuniste.

Au fost destule voci care au cerut pe bună dreptate o atitudine fermă a Statului Român în delimitarea și condamnarea fără echivoc a regimului comunist.

În România post decembristă, unde peste 80% din funcțiile de decizie la orice nivel sunt deținute de oameni total tributari vechilor obiceiuri și concepții, de beneficiari ai vechiului regim sau de urmașii acestuia, obligația rezolvării - chiar și formale - a acestei situații, devine obligatorie.

Știm că, de asemenea, crimele împotriva umanității nu se prescriu, dar această amânare permanentă a procesului comunismului devine din ce în ce mai suspectă.

Pașnicul și cumintele popor român a cerut și declanșarea formalităților pentru punerea pe rol a procesului comunismului. A cerut președintelui României în primă instanță să ceară iertare poporului român, în numele statului român, pentru crimele și atrocitățile comise în perioada comunistă.

Ce credeți că a răspuns președintele Băsescu, acum puțin timp, când i s-a pus problema într-o conferință de presă? Că nu are dovezi pentru a face o astfel de declarație!!

Cinismul acestui răspuns mă duce cu gândul la ideea că și domnia sa gândește despre noi ca despre o turmă de imbecili.

Propun niște măsuri radicale pentru rezolvarea acestei situații:

1. Transformarea vilei "Lac 3" într-un depozit de documente de arhivă din arhivele Securității care se referă strict la atrocitățile comise de comunism în cei 45 de ani de dictatură, cu obligația domniei sale de a se strecura printre ele și a locui în continuare în spațiul rămas (dacă mai rămâne).

2. Să i se pazeze dormitorul cu literatura martorilor supraviețuitori ai închisorilor și șantierelor comuniste, astfel încât să fie obligat în fiecare seară când se duce la pat să le calce în picioare.

3. Să se ducă în pelerinaj la "Memorialul durerii" de la Sighet și să verse tot atâtea lacrimi câte a vărsat la comemorarea holocaustului de la Washington, acum.

Să îl lăsăm pe domnul președinte asediat de dosare și cărți în vila domniei sale și SĂ VEDEM CE PUTEM FACE NOI PENTRU A OBLIGA AUTORITĂȚILE ROMÂNE LA DECLANȘAREA ACESTUI PROCES.

SOLUȚIA este să ne organizăm și să strângem 100.000 de semnături din 22 de județe și să le ducem buluc unde trebuie.

Sunt două soluții:

- Cât mai multe O.N.G. -uri să participe la această campanie, cel puțin câte unul din fiecare județ, strângând semnături pe liste întocmite după model unic. În prealabil să ia legătura cu "Acțiunea Română" la telefonul (021) 242 5471. Să nu țină cont de diferențele de doctrină (noi fiind naționaliști), realizarea scopului fiind mai importantă, căci am arăta puteri că vine timpul când voința populară încetează de a mai fi o lozincă de campanie electorală!

- A doua soluție parțială ar fi participarea unor cetățeni, mai bătoși și cu inițiativă, la strângerea semnăturilor după lozincă: "Contribui și eu la acțiune cu 100 de semnături!"

În măsura în care apelul nostru va avea ecou în rândul asociațiilor, fundațiilor și a cetățenilor, noi vom administra și organiza acțiunea alături de participanți.

Dacă ideea vă convine și vă entuziasmează, lăsați deoparte comoditatea sau indiferența, și veniți să facem împreună un gest de independență și dreptate.

"Pentru ca răul să triumfe este suficient ca oamenii buni să nu facă nimic!"

Este dureros pentru noi, pentru legionarii de astăzi, mai tineri sau mai puțini tineri să constatăm percepția total greșită a celor ce cred că își pot exprima o părere despre Mișcarea Legionară. Socotim că avem o obligație permanentă de a ridica vâlul minciunii de pe istorie.

De când a început Corneliu Zelea-Codreanu să participe direct la lupta împotriva bolșevismului prin organizarea și conducerea tineretului universitar și din licee în 1922 și respectiv 1924, prima constatare a fost **lipsa mijloacelor materiale elementare**. Nu exista decât o singură soluție: **rezolvarea problemei prin propria muncă**.

Astfel, împrejurările îi obligă pe viitorii legionari să ia contact direct cu munca fizică, să înțeleagă necesitatea prestării ei în viața economică să constate că departe de a fi degradantă ea înobilează pe cel ce o face pentru un scop cinstit sau chiar nobil.

Povestește Căpitanul că la vremea respectivă era rușinos pentru un „domn student” să umble pe stradă și cu un carton de prăjituri în mână. Cum se putea manifesta această mentalitate la adresa muncitorului: printr-un spirit de superioritate sau poate mai grav printr-un ușor dispreț.

Prin forța împrejurărilor, trăind într-o austeritate apropiată de sărăcie, Căpitanul de mai târziu, dar și majoritatea studenților, care proveneau din mediul rural, au fost destul de aproape de viața grea și de nevoile muncitorilor, pentru ca mai târziu soarta acestora să nu îi preocupe.

Trebuie amintit și faptul că lupta în cadrul mișcărilor studențești de la 1922 a lui Corneliu Zelea-Codreanu se împletește o perioadă de timp cu participarea directă și activă la „Garda Conștiinței Naționale” a lui Constantin Pancu, muncitor din Iași, combatant neînfricat împotriva muncitorilor bolșevizați care încercau să tragă după ei marea masă a muncitorilor la revoltă împotriva statului român.

Prima concretizare a dorinței de a sfărâma mentalitatea conform căreia intelectualitatea se înjosește dacă prestează o muncă fizică a fost înființarea **primei tabere de muncă de care auzește vreodată** la 8 mai 1924, la Ungheni, pe malul Prutului (lângă Iași) pentru a face 80 de mii de cărămizi, necesare construirii **Căminului Cultural Creștin**; acesta a fost **începutul unui lung șir de tabere de muncă**.

Pe tot cuprinsul țării în care s-au construit biserici și catedrale, cămine studențești, cabane la munte, s-au reparat drumuri și poduri, gospodării a unor persoane aflate în dificultate Casa Verde în București pentru necesitățile Mișcării Legionare, blocul de 4 etaje de lângă sediul din str. Gutenberg nr. 3, troițe pe tot cuprinsul țării pentru diverse comemorări, vestitele tabere de muncă de la Carmen Sylva pentru consolidarea malurilor mării, drumuri și multe altele.

Vă voi expune în continuare, în puține cuvinte,

faptele care evidențiază caracterul unic al Mișcării Legionare, dar întâi vă voi prezenta una din legile noastre care întărește afirmația de mai înainte: dacă pe locul I se află legea disciplinei, pe locul următor dar cel puțin la fel de importantă este **legea muncii**: „Muncește, muncește în fiecare zi. Muncește cu drag. Răsplata muncii să-ți fie nu câștigul, ci mulțumirea că ai pus o cărămidă la înălțarea Legiunii și la înflorirea României”.

Prin ce se deosebesc taberele de muncă legionare de alte manifestări similare cotate mai târziu de alte regimuri:

- prin întâietate, prin faptul că la vremea respectivă dețineau întâietate absolută (în sensul ideii);

- sunt **singurele manifestări de acest gen la care inițiatorul și organizatorul trăia în mijlocul executanților ducând aceeași viață, cu același program, la aceeași masă comună**. Mă refer deci la

Corneliu Zelea-Codreanu. Bineînțeles, nu putea să fie în toate taberele de muncă, dar în perioada de desfășurare a taberelor era permanent prezent în una din ele, de obicei în cea mai importantă.

La tabere participau, alături de legionarul de rând și de personalități ale Mișcării Legionare, membri notabili ai lumii culturale și științifice ale timpului, care veneau să vadă de aproape fenomenul, impresionați de disciplina, dăruirea și armonia ce domnea în interiorul taberelor. Aici se pune în practică ideea că valoarea omului în fața nevoilor țării este direct proporțională cu contribuția lui „la înflorirea României”.

Pentru niște oameni care în mod evident nu primeau de la nimeni nimic, singura soluție era să își procure tot ce aveau nevoie prin forțe proprii, prin muncă.

Să nu se înțeleagă însă că educația în sensul cultului muncii se limita la taberele de muncă. Educația se făcea permanent, în cadrul cuibului. Cuibul era cărămida din care se construia și **se construiește** Mișcarea Legionară. Compus din 3 – 13 oameni, având obligația de a se întruni o dată pe săptămână, era permanentul loc de educație a viitorului legionar dar și al legionarului confirmat. Prezența legionarului în cuib era - și este - obligatorie și permanentă.

Nu trebuie înțeles aici că „munca” se referă în exclusivitate la muncă fizică. Fiecare trebuia să fie cel mai bun în meserie sau în profesia lui.

Problema pe care o pune în discuție Mișcarea Legionară era problema parazitismului social: tot mai mulți încercau să își găsească un loc de viață care să le asigure un trai bun, un loc cald cu un cât mai mic aport la nevoile cetății. **Demagogia, clientelismul politic, oportunistul, oratoria găunoasă, erau - și din păcate situația nu s-a schimbat - plata pentru posturi în administrație și în partide, plătite însă de cei care munceau, de cei care își conduceau într-un fel sau altul contribuția la nevoile țării.**

De aceea voi enunța legea a treia: **„Legea tăcerii: Vorbește puțin. Vorbește cum trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei. Tu făptuiești: lasă pe alții să vorbească.”**

Ar mai fi în final de amintit două lucruri care au caracterizat - și caracterizează - Mișcarea Legionară:

- **NU AU EXISTAT NICIODATĂ - ȘI NU EXISTĂ NICI ACUM - ACTIVISTI, OAMENI PLĂTIȚI PENTRU PRESTAREA MUNCII ORGANIZATORICE ȘI POLITICE.**

- apariția și dezvoltarea **Corpului Muncitoresc Legionar**, faptul că a ajuns un component de bază al Mișcării Legionare, este o urmare directă a faptului că **muncitorimea română a înțeles foarte bine mesajul ideologic, putând să facă o diferență clară, prin comparație cu propunerea comunistă care îi cerea ca plată pentru o eventuală îmbunătățire a vieții, renunțarea la tot ce știa el că ar fi valorile de căpătâi**

ale vieții. Faptul că mai târziu a putut să constate pe propria piele falsitatea ideologiei comuniste, o face acum mult mai selectivă atunci când trebuie să fie pe o poziție.

Din nenorocire, în ziua de azi foarte mulți cetățeni români disprețuiesc munca, afirmă că ea este hărăzită proștilor; încearcă și chiar reușesc de multe ori să o înlocuiască cu hoția, cu înșelarea bătrânilor, cu exploatarea copiilor, cu cerșetoria, cu proxenetismul, cu tunurile financiare, cu politica pe bani, cu jocuri piramidale și tot ce mai știm cu toții.

Dacă privim cu atenție la țările dezvoltate, cu un nivel de trai ridicat, vom observa că munca cinstită, disciplinată, specializată, perseverentă, este soluția care le-a adus în situația de a le învidia.

În concluzie, soluția propusă de Mișcarea Legionară este unică.

Legiunea este o școală, nu un partid.

Multe din comportamentele propuse de ea sunt permanent valabile și așteaptă punerea lor în practică de către un popor român credincios în Dumnezeu, cu ochiul și cu sufletul deschis la necesitățile țării și ale oamenilor, cu mai multă încredere în posibilitățile sociale de a refuza minciuna.

Nicador Zelea Codreanu

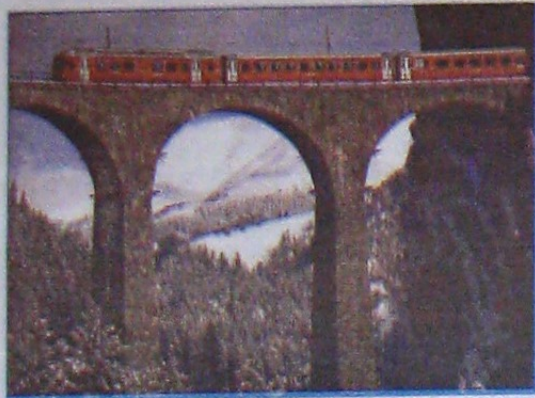
ANUNȚ: Acțiunea de colectare a materialului necesar confecționării bustului din bronz al CĂPITANULUI continuă.

Cei care doresc să facă donații de material (sau bănești) sunt rugați să se adreseze secretarului nostru de redacție, N. Badea, la adresa indicată pt. abonamente, sau să depună la Banca Română de Dezvoltare, în contul: RO85BRDE 4240014031830012.

În luna iulie am primit de la dl. IONUȚ MORARU din București suma de 5,5 milioane lei.

Fig-rag pe mapamond ELVEȚIA

Așezată în centrul Europei, Elveția nu este o țară de tranzit pentru românii dornici să străbată de la un capăt la altul bătrânul continent.

Ca să intri în această țară pur alpină este destul de greu, întrucât formalitățile de obținere a vizei sunt foarte dificile. Trebuie să ai motive temeinice care sunt minuțios cercetate de membrii ambasadei din București, adică să ai o

rudă de gradul întâi, prieteni cu conturi apreciable în bănci și care să-și asume riscurile materiale în cazul îmbolnăvirii persoanei invitate, aceasta la rândul ei să aibă un cazier imaculat și să dispună de un minim de valută necesară cheltuielilor neprevăzute. Dobândirea cetățeniei elvețiene nu este ușoară: să ai un stagiu legat de minimum 10 ani în această țară, să fi avut permanent serviciu și, deloc neglijabil, o bună conduită în relațiile cu vecinii sau cu colegii de serviciu. Amănuntele pentru această ultimă cerință ating cote înalte care pentru noi stârnesc zămbete, fiind obișnuiți cu <zeflemeaua> și cu <jermanfișismul>, mereu să persiflăm pe cei cu bunele maniere, din păcate din ce în ce mai puțini. Să dau în această privință un exemplu care pentru noi românii ar părea stupid: unei familii de români care făcuse cerere pentru obținerea cetățeniei elvețiene și care, desigur, îndeplinea toate cerințele, i-a fost amănată solicitarea un an, întrucât, plecând într-un concediu de două săptămâni în țările nordice, uitase luminile aprinse în toată casa, fapt ce determinase pe vecini să sesizeze poliția.

ELVEȚIA este o țară muntoasă, fără granițe naturale, fără limbă proprie, vorbindu-se, deopotrivă, trei limbi: germana, franceza și italiana. Deși resursele naturale lipsesc cu desăvârșire și, ca atare, țara a fost una dintre cele mai sărace din Europa, astăzi este una dintre cele mai bogate.

Grijulii cu banii, având o gândire ordonată și conștienți de mediu, elvețienii acordă o atenție deosebită detaliului. Nu e de mirare că sunt buni la conducerea băncilor, hotelurilor și căilor ferate, dar și la fabricarea ceasurilor de mână și la executarea unor proiecte ingineresti complexe. Țară care și-a păstrat neutralitatea în timpul celor două războaie mondiale a devenit astfel și mai bogată și mai stabilă decât fusese.

Circa 30% din relieful țării e reprezentat de păduri - care sunt protejate (nu ca la noi, devastate și tăiate în mod sălbatic); speciile de flori sălbatice de munte sunt protejate de lege, așa că politica aplicată aici este: "Privește, dar nu rupe! Lasă doar urme de pași și fă doar fotografii!". Și dacă am vorbit de procente, mai adaug că 60% din teritoriul Elveției este reprezentat de o parte din **Munții Alpi**,

marea barieră de piatră, care desparte Europa de lumea mediterană. Grandoarea stâncilor, zăpezilor și ghețurilor eterne fac ca acestea să constituie atracții de prim rang pentru turiștii veniți de pe toate meridianele lumii. Skiul este în mod firesc sport național, ce se practică de la sfârșitul anilor 1850 (scandinavii îl practicau cu câteva secole înainte, dar numai pentru transportul de mărfuri). Peste două milioane de skiori vin în Alpii Elveției, an de an, stațiunile fiind asemănătoare unor sate așezate în decoruri deosebite, cu hoteluri în stilul cabanelor de munte, deși sportul nu este deloc ieftin, de vreme ce închiriezi un echipament cu 50 euro pe zi (abonamentul pe teleferic costă cam tot atât). Cele mai faimoase stațiuni sunt **SAINT MORITZ** și **DAVOS**, care au găzduit olimpiade de iarnă, **CRANS MONTANA** - care a găzduit campionatul mondial de ski din 1992, **GRINDELWARD** - cu pârtii accesibile și începătorilor.

Eroul național al elvețienilor este **Wilhelm Tell** care își datorează faima universală unei piese de teatru scrisă de Schiller în 1804, și binecunoscutelor opere a compozitorului italian Rossini, care a fost pentru prima dată reprezentată în 1829.

Și dacă tot am amintit de legendarul Wilhelm Tell, să vorbim de un alt "erou" al timpurilor moderne, dar imaginar: **Sherlock Holmes**, creația lui **Sir Arthur Conan Doyle**, și care are o locuință - evident, "fictivă" - ce a devenit muzeu în centrul Londrei (pe Baker Street nr. 221B). Evident, Sir Arthur Conan Doyle a încheiat cariera personajului său pe meleaguri elvețiene, la cascada **Reichenbach**, într-o confruntare fatală cu profesorul James Moriarty, "un Napoleon al crimei". La **MERINGEN** există un muzeu **Sherlock Holmes**, situat în subsolul fostei biserici englezești, inaugurat în 1991, la centenarul "morții" lui Holmes, iar piața publică - care poartă numele lui Conan Doyle - are în centrul ei și o statuie a celebrului detectiv londonez, având indicii legate de toate cele 60 de povestiri ale sale.

Voltaire a locuit la **Geneva** din 1775 și a trăit aici mai mult de 20 de ani, întorcându-se la Paris doar înainte de moarte sa, în 1798.

Cel mai bun prieten al omului, câinele **Saint Bernard**, o rudă apropiată a câinelui ciobănesc, are și el un muzeu dedicat. Numele său, pentru a

nu cădea în obscuritate, poartă și trecătoarea cu tunelul cel mai lung, de peste 20 km. Dar în muzeul **Azil**, câinii nu sunt împăiați, cum s-ar crede, ci sunt adunați laolaltă circa 20 de exemplare, nepăsători față de vizitatorii care vin să-i omagieze, ei moțând toată ziua, și doar când vine ora mesei, după scurta plimbare de dimineață, corpurile lor de 80-100 kg se pun în mișcare. Se spune că în timp de 200 de ani, de la sfârșitul secolului XVI până în anul 1897, în jur de 2000 de oameni au fost salvați de acești câini bravi. Corpurile lor robuste și pieptul lat i-au ajutat să-și facă drum prin zăpadă, în timp ce simțul lor foarte bun de orientare le îngăduie să găsească drumul spre casă chiar și în mijlocul celor mai groaznice furtuni.

Nu am escaladat nici un pisc alpin, și să-mi fie cu iertare, nici nu înțeleg scopul acestui sport teribil de periculos. Poate că, teoretic, ar trebui să-i dau dreptate alpinistului Hillary care în 1953 pune pentru prima dată piciorul pe **vârful Everest** înalt de 8848 m, și care a spus sec: "Trebuie să-i cuceresc fiindcă există". La poalele lui am admirat însă **Matterhornul**, înalt doar de 4478 m (!), din calcar, triunghiular, care străpunge orizontul. Se spune că datorită măreției lui este "cel mai nobil vârf al Europei", iar în onoarea lui s-a inventat ciocolata piramidală **Toblerone**, iar emblema lui se află pe mai toate cutiile de ciocolată.

Căile ferate montane sunt cele mai numeroase din lume, firesc întrucât Elveția este o țară turistică, aici existând în jur de 500 km de căi ferate cu ecartament îngust. Printre acestea se numără **căile ferate cu cremalieră** (la noi în țară avem una singură, la Covasna), cabinele de funicular și funicularele cu scaune, dar și căile ferate alpine subterane, de exemplu **metroul alpin din Saas Fee**, care urcă până la o înălțime de aproape 4000 m!

Am preferat **Expresul "Ghețar"** de la Saint Moritz la Zermatt și retur 7 ore și 45 minute, o rută de 291 Km de decor variat prin încântătorul peisaj al Alpilor. Este cel mai încet expres din lume, cu vagoane de <panorame>, ce străbate 91 de tuneluri, 291 poduri și **trecătoarea Oberalp**, lungă de 2033 m.

Nu am făcut popasuri lungi în orașele vizitate, orașe sobre, liniștite, curate, civilizate, cu magazine mici, cu bănci care există pe cele mai multe străzi centrale, cu hoteluri înconjurate vara de brăuri de flori aprinse de munte.

Oamenii nu sunt vorbăreți, se uită la tine și nu te observă; pe majoritatea caselor, lângă număr, este scris pe plăci din bronz un anunț stereotip în cele trei limbi vorbite: "Rog nu deranjați; nu ne interesează nici o afacere propusă".

GENEVA

Din orașele vizitate mi-a plăcut Geneva, situată pe malul **lacului Lemmat**, unul dintre cele mai faimoase lacuri din lume, imediat recunoscut după **fântâna Jet d'Eau** și, bineînțeles, după vilele milionarilor de pe mal.

Lacul, având forma unei secere, are o lungime de 75 km, o lățime de aproape 13 km și o adâncime la mijloc de 310 m, fiind cel mai mare bazin de apă dulce din Europa.

Orașul are 180.000 de locuitori, iar revista germană **Stern** a ajuns la concluzia că "aici sunt mai mulți milionari decât șomeri".

M-am plimbat prin parcurile nenumărate, de-a lungul malurilor lacului și prin centrul vechiului oraș. Obiectivul central de aici este **Catedrala Saint Pierre**, aparținând protestanților din 1536, liniștea vibrând din pereții săi puternici și strălucirea vitrinelor. Vis-a vis se află primăria, o clădire mare și interesantă din punct de vedere arhitectural, celebră pentru că aici, în 1864, au intrat în legalitate **Crucea Roșie** și **Convenția de la Geneva**.

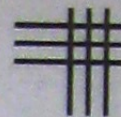
Tot aici mai sunt câteva muzee (pe care însă nu le-am vizitat). Am preferat să petrec circa o oră în Muzeul Internațional al Crucii Roșii care este dedicat compasiunii umane și suferinței, scoțând în evidență unele dintre cele mai mari tragedii ale istoriei și eroii lor, cu ajutorul fotografiilor, al peliculelor, cu o celulă reconstituită și alte <exponate> convingătoare.

Am făcut o fotografie în fața statuii filosofului **Rousseau** și în fața **Palatului Națiunilor Unite**, construit între anii 1929-1936, acum fiind sediul european al Națiunilor Unite.

(continuare în pag. 13)

Emilian Ghiba

Sună perioada pentru gânditorii de la Bruxelles. Democrația le joacă feste celor care gândesc destinul națiunilor în turnul de cristal. Franța și Olanda au organizat referendum pentru Constituția Uniunii Europene. A fost un eșec total. Alegătorii au sancționat drastic elita politică din aceste țări, iar englezii, irlandezii, danezii, suedezi ar vrea să facă la fel. Dacă li se dă ocazia.

Instalatorul polonez și zidarul român

Simptomatic este însă altceva. Nici un lider politic de talie continentală nu a încercat să explice de ce s-a ajuns aici. Oamenii s-au speriat de o posibilă construcție care să le afecteze viața. Teama de instalatorul polonez și spaima că zidarul român ar putea controla piața muncii din țările lor au fost principalele motive pentru care s-a respins legea fundamentală a Uniunii. În intimitatea lor, occidentalii văd în est-europeni un soi de invadatori care trebuie ținuti departe. Faptul că unii lucrători români au sfârșit cu capetele zdrobite sau opăriți de patronii lor italieni este edificator.

Trebuie să recunoaștem că România, Ungaria, Slovacia și Bulgaria furnizează cei mai mulți țigani pentru Occident. Nu este o dovadă de xenofobie dacă un neam nu suportă niște pirande care se tăvălesc pe peluza din fața vilei lui, nici pe puradeii lor trimiși la cerșit. El, neamul educat, poate rigid, poate prea riguros pentru alte gusturi, nu suportă cerșetoria agresivă și nu trebuie să ne supărăm pe el, așa cum nu trebuie să le reproșăm austrieșilor că s-au supărat când au văzut că nu mai au lebede. Să nu uităm că niște țigănci din România au răpit copii în nordul Italiei pentru a-i vinde. Nu întâmplător, lucrătorii români din Italia au protestat față de autoritățile de la Roma care îi confundă cu țiganii. Mai ales că în toate pașapoartele noastre scrie mândru și cinaș: „rom”.

Iar gânditorii de la Bruxelles ne obligă să le spunem „roma”. Bine, le facem și acest hatâr. Vom spune „Roma merge la Roma”. Cum vom zice „mușchi țigănesci”, „plăcintă țigănească”, „treabă țigănească”, „te țigănești”? Dacă marea dificultate pentru occidentali o formează totuși musulmanii și conflictele lor surde cu evreii, socializarea țiganilor rămâne principala provocare pentru destinul națiunii române. Să învățăm și noi de la occidentali...

Lista ca partid

Chiar dacă par uneori că și-au pierdut instinctele, francezii nu suportă să umble cineva cu picioarele prin Constituția lor. Ori, tocmai asta a făcut Adunarea Națională când s-a întrunit în plen și a modificat Constituția Franței pentru a semăna cu proiectul european, respins de alegătorii la referendum. **Francezii, la fel ca englezii, se tem de globalizare, oamenii obișnuiți nu acceptă neoliberalismul, oricât de bun ar fi pentru unii.**

Din Spania și până în Suedia, musulmanii au devenit o amenințare majoră pentru cetățenii europeni. Să ne amintim de asasinarea lui Pim Fortuyn, devenit erou național și lider de partid: Lista lui Fortuyn. Deruta doctrinară, spirituală este atât de adâncă acolo, încât o listă poate deveni partid! Principala lui temă electorală era lupta contra imigranților musulmani. Au urmat alte emoții: un regizor danez a fost asasinat fiindcă făcuse un film despre musulmanii din țara lui.

Anunțarea negocierilor cu Turcia a pus capac definitiv Constituției Europene. Oricât ar crede unii că Turcia aparține Europei fiindcă a rămas cu picioarele în Cipru, în Bizanț și în Adrianopol, teritorii care aparțin Greciei din punct de vedere al dreptului istoric, Ankara ar bloca procesul de construcție europeană cu marile sale conflicte interne. **Nimeni nu i-a întrebat pe francezi sau pe germani dacă se bucură să vadă geamii prin toate cartierele, dacă acceptă faptul că elitele de la Bruxelles au scos orice referire la fundamentalul creștin al Europei. Și nu este vorba de xenofobie aici. Fiecare națiune trebuie să-și protejeze spațiul vital din perspectivă etno-psihiologică.** Fiecare națiune trebuie să prospere în spațiul ei ancestral. **Noul Testament ne avertizează că „vor fi judecate neamurile”, chiar dacă răspunderea este individuală.**

Conflict între națiuni și „elitele politice”

Comportamentul autist al multor lideri europeni mă face să cred că asistăm la un veritabil conflict între națiunile europene și conducătorii lor, care nu vor să perceapă ce vrea populația. După modelul american, **s-a generalizat pe continent „discriminarea pozitivă”.** O ineptie pe care nici președintele George Bush nu o mai suportă. (Reamintim conflictul cu studenții albi, surclasați la repartitie de colegii lor afro- numai pe criteriile de culoare.). Discriminarea pozitivă este contrară, în primul rând, spiritului european și, implicit, american, care se bazează pe libera inițiativă într-o competiție deschisă. Lucrurile au mers departe. Parisul și Berlinul, cele mai importante capitale europene, sunt conduse acum de primari pederastați declarați. Nici comuniștii nu au mers până acolo, chiar dacă și ei le promovau frecvent pe „tovarășele femei” pe criterii de sex și atât. - Asta nu înseamnă că femeile nu trebuie să ocupe funcții de conducere, dar numai prin competiție liberă. - Parlamentarii spanioli au votat pentru legalizarea căsătoriilor dintre homosexuali. Și, ca toți familiștii, lesbienele au dreptul să însemineze embrioni, să înfieze copii, la fel ca pederastații.

Construcția europeană, chiar dacă are la bază inițiative europene, a fost pusă în practică de generali americani. Germania trebuia neutralizată. Pentru cât timp? Nu pot nici generali să mai răspundă, însă se pare că inițiativa nu mai convine celor care au inițiat-o. Apoi, **ideea unei Europe unite contra naturii a fost adoptată de marele capital transnațional.** Însăși globalizarea este apanajul acestui capital. El migrează acolo unde are profit maxim și se repliază imediat ce apar tensiuni cu ... „indigenii”. Scrierile celebrului diplomat Henry Kissinger au în subtext aceeași preocupare obsesivă pentru unele cercuri americane - regenerarea naționalismului în Japonia, în Coreea, în țările musulmane sau în China. Nimic însă despre același fenomen natural din Israel.

Dacă este rentabil să intre în Uniunea Europeană și Turcia, și Israelul, și tot Islamul, atunci să intre! Mai ales că America susține fătș aderarea Turciei pentru a fi acceptați și alții. Să intre toți! Este mai simplu să te răstești la

un singur centru de putere. Și cu cât Babilonia, în sens biblic, este mai mare, cu atât șansele de a elabora și de a concretiza o politică externă și de apărare unitară pe continent devin mai mici.

La extrema cealaltă și foarte stângaci, unii politicieni europeni mai murmură sindical ceva despre „o Europă socială”. Să urmărim mai atent protestele față de globalizare cu prilejul reuniunilor Grupului celor 7 bogați, plus Rusia. Nu vin acolo doar frustrați și hipioți...

Tot la periferia Parlamentului European au fost împinse și partidele care optează pentru „o Europă a națiunilor”.

Elitele politice sicofante au alergat la cuvântul „naționalism”, l-au scos din dicționare sau l-au condamnat pentru eternitate. Ele preferă „doctrina populară”, o altă ineptie de dată recentă, pe care nu o pot deosebi de populismul cel mai dezagreabil. Există partide comuniste, marxiste, troțkiste, dar naționalismul mic ar trebui eradicat! Realitatea rămâne totuși, indiferent cum am boteza-o. S-a verificat din nou în Franța și în Olanda. **Iar construcția europeană, pentru a deveni cu adevărat fiabilă, trebuie pornită tocmai de-aici, de la percepțiile vii ale națiunilor, ca entități imuabile. Altfel se compromite ideea.**

Vaclav Klaus, președintele Cehiei, se bucura sincer de eșecul Constituției Europene, document pe care îl consideră extrem de stufos și greoi, necitit de către cetățeni. **„Nu trebuie să legiferăm până și aspectele de viață intimă ale oamenilor printr-un document unic. Avem nevoie de o Constituție de numai 15 pagini, unde să se prevadă principiile generale”,** a spus Klaus, un om care știe carte, nu glumă...

„Nu mi-a vorbit nimeni atât de urât...”

Consiliul European, format din cei 25 de conducători de state membre în Uniunea Europeană, s-a întrunit la Bruxelles, în zilele de **17-18 iunie 2005**. A fost un dialog al surzilor și s-au despărțit mânișii, acuzându-se reciproc.

Aveau de discutat două teme fierbinți: soarta Constituției Europene și bugetul comunitar pentru perioada 2007-2013. Francezii și olandezii respinseseră Constituția Europeană, iar starea de spirit din celelalte țări membre era similară. Prin urmare, **Constituția Europeană trebuie pusă un timp la congelator. Se amână orice formă de ratificare a legii fundamentale pentru Uniunea Europeană până când vor apărea condiții favorabile.**

Când au început **dezbatările pe marginea bugetului comunitar pentru**

perioada 2007-2013, au ieșit scânteii. Situația era previzibilă. După ce se certaseră la Nisa, Jacques Chirac și Tony Blair avertizaseră că vor proceda la fel și la Bruxelles. Atunci, lui Chirac i s-a tăiat respirația în fața lui Blair, un pudel cu misiune precisă la Bruxelles. **„Nu mi-a vorbit nimeni niciodată atât de urât”,** a spus președintele Franței când și-a revenit din prostrație. Încă nu știm ce i-a mărăit pudelul, dar trebuie să fi fost ceva expresiv.

Doamna-de-Fier și Chirac

Dacă tot ni se spune să uităm de războaiele de o sută de ani, fondul disensiunilor franco-britanice este oricum foarte vechi. Marea Britanie primește anual patru miliarde șase sute de milioane de euro din partea Uniunii Europene fiindcă ar contribui prea mult la bugetul comunitar. Este faimosul „CEC britanic” sau „rabat britanic”, obținut de conservatoarea Margaret Thatcher în 1984 ca o concesie că Marea Britanie rămâne în structurile europene. Chirac a pledat strălucit pentru cauza fermierilor francezi, care și-au făcut vaci de tablă colorată și primesc subvenții numai să nu mai producă.

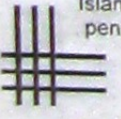
Blair nu mai vrea vaci

Chirac a cerut iar reducerea „CEC-ului britanic”. Tony Blair s-a opus categoric fiindcă Marea Britanie are o contribuție aproape dublă la bugetul Uniunii Europene. Mai exact, Londra acceptă să i se reducă fondurile alocate dacă Parisul renunță la imensele subvenții pentru fermierii francezi. Discuția a devenit meschină și penibilă. Președintele Chirac a afirmat că mai trebuie șase miliarde de euro pentru a finanța agricultura României și Bulgariei. Franța s-a angajat să suporte partea ei de cheltuieli pentru România și Bulgaria, fonduri ce se ridică la aproape 10 miliarde de euro, dar nu mai mult. Chirac a invocat cele patru principii ce stau la baza construcției europene: respectarea disciplinei bugetare, solidaritatea între membri, care presupune participarea la finanțare pentru modernizarea noilor state membre, respectarea angajamentelor luate și principiul echității, conform căruia fiecare țară contribuie la efortul comun respectând proporția mijloacelor proprii. În virtutea principiului echității, Tony Blair trebuie să umble la saltea, a apreciat Chirac.

Blair s-a apărut cu o strategie mai liberală: „Sunt dispus să plătesc mai mult la bugetul Uniunii, dar numai dacă bugetul e reformat pentru a reflecta adevăratele priorități ale secolului 21. „Sunt dispus să plătesc mai mult la bugetul

(continuare în pag. 7)

VioREL PatrIchi

Din culisele Legiunii

SUNT SIMIST, DAR MĂ TRATEZ (X)

(continuare din numărul trecut)

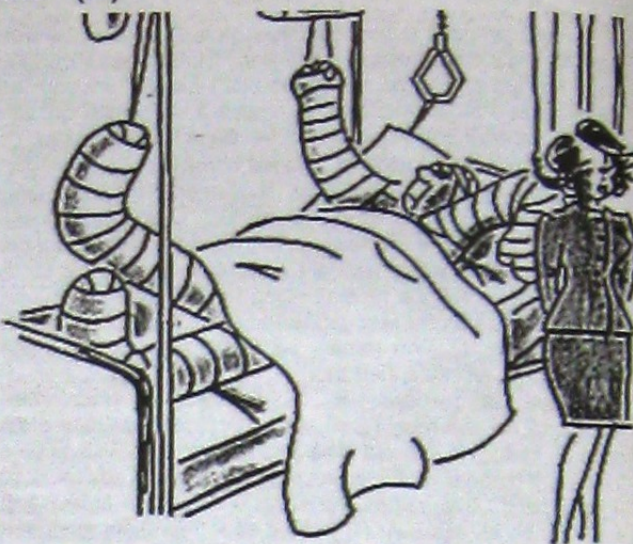
SCURTĂ INTRODUCERE LA CAP. X AL SERIALULUI

Formularea "Sunt simist, dar mă tratez", are sensul:

"Sunt bolnav, doctorii mi-au spus că șansele de vindecare sunt minime, dar eu mă tratez, totuși" (imaginea alăturată subliniază clar ideea: un om grav accidentat, care nu mai are aproape nimic întreg).

Cu alte cuvinte, consider simismul o boală gravă, degenerativă, și am evidențiat acest lucru prin înșeși scrierile lui Horia Sima.

Așa cum scrie preotul comandant legionar Ștefan Palaghiță în "Garda de Fier spre reînvierea României" (Buenos Aires, 1951), "Istoria creștinismului cunoaște mulți conducători care s-au rătăcit. Începând cu Iuda, unul din cei 12 apostoli, cu Arie, cu Eutihie, Iconoclaștii etc., dar nimeni vreodată n-a ridicat problema împăcării creștinismului cu aceștia, ci dimpotrivă, Biserica n-a avut pentru ei decât anatema, tocmai pentru ca să salveze creștinismul. (...) Simismul este o sectă și datoria noastră este să nu ne sinucidem împreună cu această rătăcire, ci să salvăm Mișcarea, operând din rădăcini cangrena de pe trupul ei."

REZUMAT

I). Departe de a fi un succes legitim la conducerea Mișcării, Sima, ajutat de un concurs nefericit de împrejurări, a ajuns "în vârf" prin minciună, trădare și complicitate la crime.

Nici cei mai puternici dușmani ai Legiunii, nici Carol al II-lea și nici Armand Călinescu, n-ar fi reușit să-și aducă la îndeplinire planul de exterminare a conducerii legionare dacă nu ar fi existat colaborarea lui Sima din interiorul Mișcării, prin:

- ordinele de atentate din nov. 1938 (transmise pe cont propriu în calitate de om de legătură în teren între legionarii liberi și "Comandamentul de prigoană", fără știrea acestuia), încălcând ordinul Căpitanului de liniște (Circulara 58/1938, reinnoită public din închisoare), astfel Sima motivând asasinarea Căpitanului (a se vedea primul capitol al serialului—oct 2004);

- ordinul de împușcare a lui Armand Călinescu — dat tot pe cont propriu, fără acordul Comandamentului provizoriu refugiat la Berlin — care a avut ca

urmare previzibilă sângeroasele represalii din partea autorităților: masacrul elitei legionare (a se vedea cap. IX al serialului).

Căpitanul spunea: "Dacă aș avea un singur glonț și în față un dușman și un trădător, glonțul l-aș trimite în trădător". ("Pentru legionari")

- II). Sima și-a dovedit atât incapacitatea de "om politic", cât și cea de conducător al organizației pentru a cărei șefie călcase în picioare nu numai principiile legionare, ci și propriile legăminte, și orice urmă de omenie și de morală.

După ce a parvenit la conducerea Legiunii cu mâinile pătate de sângele propriilor camarazi, a continuat "opera" de distrugere a Mișcării (a se vedea cap. II - VIII ale serialului, nov. 2004 — mai 2005), după care a fugit din țară pentru totdeauna, în portbagajul unei mașini.

Iată și părerea unui istoric serios și bine documentat, a cărui obiectivitate nu poate fi discutată: ISTORICUL german ARMIN HEINEN care și-a dat doctoratul cu amplul studiu "Legiunea Arhanghelul Mihail" (publicat în Ed. Humanitas, Buc., 1999):

"El [Sima] aparținea Legiunii din 1927, avansând între timp până la funcția de conducător al regiunii Banat. Cu toate acestea, el nu făcuse parte niciodată din grupul mai restrâns de conducere, ceea ce a fost în avantajul noii sale activități. Poate că legionarii ar fi încredințat altuia misiunea, dacă ar fi fost mai bine informați asupra lui Sima." (pag. 356)

"Era stăpânit de un activism sălbatic, de o dorință nepotolită de revoluție. Un plan urma celuilalt: un plan de răsturnare, altul de represalii. Nu conta eșecul și tragediile umane (...)" (pag. 356)

"Noi grupuri, care până atunci exercitaseră mai degrabă un rol secund, au trecut în prim plan. Întrucât legionarii cunoscuți se aflau sub supravegherea poliției, adevăratul nucleu al grupurilor ilegale l-au format "Frățiile de Cruce", mici cercuri studențești și membri ai fostei organizații muncitorești. Activismul lor se întâlnea cu interesele lui Sima, partenerul de discuție cel mai important al legionarilor din afara lagărului. Poziția lui Sima se consolidase și mai mult în urma succeselor poliției, căci, după câteva luni, toți ceilalți membri ai

"Comitetului de conducere" fuseseră arestați sau trebuiseră să se retragă din politica activă din motive de siguranță." (pag. 357)

"Asasinarea lui Codreanu a demonstrat că Sima a evaluat greșit efectul acțiunilor sale. Cu toate acestea, el n-a abandonat calea începută." (pag. 361)

"La actele teroriste ale Gărzii, guvernul a răspuns cu mijloacele sale de forță." (pag. 363)

"În privința succesiunii lui Codreanu, el [Sima] a decis lupta pentru putere în favoarea sa, întrucât împrejurările politice n-au cerut un politician care să fascineze masele, ci activism și voință de izbândă lipsită de scrupule (...)" (pag. 399)

"Căpitanul a fost un idol, o personalitate care i-a fascinat nu numai pe adepții mai apropiați. Sima poseda alte "calități". El era dominat de "filosofia bombei" și reprezenta aripa radicală, teroristă, care a hotărât politica Gărzii în urma evenimentelor din 1938." (pag. 411)

Preotul comandant legionar Ștefan Palaghiță prezintă memorabil profilul lui Sima în celebra carte "Garda de Fier spre reînvierea României", carte pentru care a plătit cu propria viață. De aceea voi prezenta mai jos câteva extrase.

(De altfel, și cealaltă față bisericească notabilă a Mișcării, preotul comandant al Bunei Vestiri Ion Dumitrescu-Borșa, are aceeași părere execrabilă despre epigonul Căpitanului - cartea "Cal troian intra muros", Ed. Lucman, Buc., 2002. Și Ion Dumitrescu-Borșa, și Ștefan Palaghiță i-au cunoscut îndeaproape atât pe Căpitan, cât și pe Sima, de aceea mărturiile lor, ca preoți și ca legionari, sunt imposibil de ignorat.)

"Din păcate, cel care a uzurpat locul Căpitanului, este mai mult decât un eretic: este negația lui.

Horia Sima, de totală rea-credință, speculând momentele grele din viața Mișcării, a strâns în jurul său un număr de aderenți personali, cu care a ținut țara în continuă agitație, provocând dispariția multor fruntași legionari și moartea Căpitanului însuși. Dar, mai mult decât atât, a deformat intenționat linia spirituală a Mișcării."

PORTRETUL LUI SIMA:

"Când contra lui Carol Cel Ucigaș, când cu el; când cu Antonescu, când contra lui; azi cu nemții, împotriva englezilor, mâine contra nemților, dar cu americanii, cu englezii; aceștia au fost <<orientările>> <<clipă de clipă>>. Sima bate un record neașteptat."

"Acestui <<erou>>, după câte știm, i se spune <<oportunist>>, iar împotriva lui s-au ridicat toate doctrinele spirituale cunoscute în lume."

"<<Politica>> lui se rezumă în a urzi planuri fanteziste de care entuziasmează câțiva copii, cu care pornește ca un orb la drum, fără a-și vedea adversarul. Numai când se izbește cu capul de perete, are un moment de reculegere: <<Vezi, la asta nu m-am gândit. Aici era un perete>>."

"Activitatea lui se reduce la o speculare necinstită, egoistă, a evenimentelor, în favoarea sa personală și în defavoarea Legiunii. El n-are putere de înțelegere a problemelor politice, iar miopia lui este unică."

"Abia după această "rebeliune" legionarii au început să se dezmeticească și să constate că Horia Sima este un prost jucător al cărților politice, fie pentru că este un incapabil, și asta e grav pentru un <<comandant>> de Mișcare, fie pentru că e de rea-credință, și asta e și mai grav."

Fapt cert este că toate agitațiile lui Horia Sima au corespuns perfect planurilor ticăloase ale dușmanilor Mișcării."

"Horia Sima, mic la trup și la suflet, surd la propriu și la figurat, anemic fizic și foarte debil (dacă nu chiar mort) spiritualmente, a fost și va rămâne totdeauna omul agitațiilor puerile, neserioase și negative."

"Ciobanul scoate puricii din stână într-un mod foarte simplu: bagă înăuntru o capră; puricii de pe jos sar în părul ei și ies afară odată cu ea. Acesta este imensul serviciu pe care l-a făcut Sima: a polarizat în jurul lui toată pleava și zgura ce se prinsese pe trupul Legiunii în cursul anilor și a târât-o afară odată cu el. A făcut un mare serviciu de polarizare în jurul său a elementelor negative."

Dar tot atât de adevărat este că Sima a adus ruina în Mișcarea Legionară, semănând pretutindeni morminte și pervertind sufletele legionare până la satanizare."

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

Uniunii, dar numai dacă bugetul e reformat pentru a reflecta adevăratele priorități ale secolului 21. Nu discutăm despre cine demonstrează mai multă solidaritate în Europa, ci despre ce înseamnă solidaritatea azi, și nu acum 50 de ani. Aceasta e problema cu care ne confruntăm. Europa trebuie să arate ce poate face pentru oameni în fața globalizării, investind în cercetare, în dezvoltare și educație", a spus premierul britanic. El nu mai acceptă ca fiecare vacă din Franța să primească subvenții de doi euro pe zi. Nu mai acceptă să plătească pentru vacile lui Chirac.

Cancelarul Gerhard Schroeder i-a acuzat pe britanici că evită să plătească prețul extinderii. În apărarea Marii Britanii au sosit Olanda, Suedia și Finlanda, care consideră că dau prea mult la bugetul european.

În ultimul moment, Polonia și celelalte țări est-europene, care au aderat la 1 mai 2004, s-au oferit să renunțe la unele fonduri acordate spre a se strânge banii necesari pentru România și Bulgaria.

Jacques Chirac s-a arătat tulburat de gestul lor: "A fost foarte impresionant să vezi, în fața egoismului câtorva țări bogate, aceste țări sărace, gata să renunțe la unele avantaje pentru a redeschide negocierile, a fost într-adevăr emoționant", a declarat președintele Franței.

Aceasta este atmosfera europeană, atunci când se aduce vorba de bani. Politicienii români trebuie să priceapă exact unde își duc țara. Acolo, în cel mai elegant club, se dă și cu crosa la țurloaie fiindcă așa cere interesul național. (Iar a venit vorba de naționalism și doar am promis că voi renunța la acest cuvânt rău famat...)

După 15 ore de târguiești, proiectul de buget comunitar a fost pus și el la gheață. Pentru zile mai bune.

Diplomația și arta pipăitului

Slovacia este prima țară din Uniunea Europeană care a ratificat deja Tratatul de aderare a României. Olli Rehn, comisarul pentru extindere, a reconfirmat data de 1 ian. 2007. "Nu voi ezita să recomand amânarea, dacă România nu îndeplinește reformele esențiale", a precizat Olli Rehn. El va prezenta rapoarte de monitorizare pentru România și Bulgaria pe 25 oct. 2005.

Aderarea nu este doar un favor pentru cei ce bat la porțile Uniunii. La întâlnirea cu oamenii de afaceri francezi din România, Traian Băsescu și-a nuanțat foarte corect poziția: "Eu nu critic pe nimeni, dar observ că politicienii vest-europeni s-au obișnuit să vorbească prea mult electoratului lor despre ajutorul pe care-l dau țărilor din Europa de Est, nementionând niciodată avantajele pe care le-au adus propriilor lor națiuni prin extinderea UE. Probabil că nu ați mai văzut camioane românești de vreo șapte ani pe șoselele României. În schimb, avem camioane din UE, fie că ele sunt Renault, DAC, Scania sau orice altceva. Probabil vedeți că pe șoselele Bucureștiului circulă, ca de altfel în toată țara, autoturisme provenite din UE, fie că ele sunt Mercedes, Renault și multe alte mărci din Uniune. Probabil vedeți în hipermarketuri că 50% din produse sunt import din UE", a spus Traian Băsescu.

Pentru a pipăi starea de spirit față de România, ministrul Mihai Răzvan Ungureanu s-a dus la Londra. El crede că dezacordul de la Bruxelles este numai "o discuție de duminică". România va primi 29,92 miliarde euro pentru perioada 2007-2013. Din acest fond, 18 miliarde de euro vor fi folosiți pentru reducerea decalajelor față de țările membre. Agricultură va asimila 5,32 miliarde euro, iar pentru dezvoltare rurală se vor aloca alte 6,6 miliarde. "Suma este una consistentă și confortabilă, dar depinde de noi cum putem absorbi această sumă, altfel credibilitatea noastră va scădea dramatic", a afirmat Răzvan Ungureanu.

Există însă suspiciunea maselor largi populare: „Cine va lua banii”? Apoi, nu trebuie neglijată nici prostia uneori atavică. De exemplu, în 2004, România a plătit către Uniunea Europeană 30 de milioane de euro pentru fondul de cercetare științifică. Ce mai contează că în clădirile institutelor noastre împachetează Mucles cafea și țigări? Rezultatul: doar 7 milioane de euro s-au întors în România pentru cercetarea noastră. Restul banilor au fost luați de alte țări care s-au mișcat mai adecvat. Prin urmare, finanțăm cercetările altora.

Văzând preocuparea lui Traian Băsescu pentru spațiul Mării Negre, Aleksandr Tolkaci, ambasadorul lui Vladimir Putin la București, a avertizat că "Federația Rusă este puterea din zona Mării Negre". El consideră că apropierea României de Basarabia "este un proces obiectiv".

Consiliul Europei a cerut din nou Rusiei să-și retragă trupele de pe Nistru.

Pe de altă parte, relațiile României cu prietenii de la Kiev s-au împotmolit de tot. Compania Cernomor din Ucraina a confirmat că exploatează gazele naturale la o distanță de 40 de kilometri de Insula Șerpilor, chiar dacă platforma continentală se află în litigiu.

Verheugen: "Cu ce au greșit românii?"

Cancelarul austriac Wolfgang Schüssel a declarat că aderarea României și a Bulgariei va fi amânată cu un an.

În replică, Gunther Verheugen, vicepreședintele Comisiei Europene, a subliniat că va fi respectat calendarul convenit. "Abia am semnat la Consiliul European tratatele de aderare, care prevăd că România și Bulgaria vor adera în 2007. Cu ce au greșit românii și bulgarii de-atunci până acum?", întreabă Verheugen într-un interviu acordat ziarului "Süddeutsche Zeitung". Demnitarul de la Bruxelles a subliniat că Germania și Austria vor avea cel mai mult de câștigat pe seama economiilor din estul Europei, aflate în ascensiune. "Este incorect să spunem că efectele economice ale aderării sunt negative pentru vechii membri. Situația stă exact invers. Membrii inițiali au beneficiat de pe urma extinderii mult mai mult decât noile state."

Joschka Fischer, ministrul de Externe al Germaniei, a subliniat "importanța ancorării europene" a României și Bulgariei.

De altfel, presa germană avertizează că blocarea aderării României ar agrava criza prin care trece Uniunea Europeană.

Voronin vrea în NATO

După ce s-a întâlnit cu Viktor Iușcenko, Vladimir Voronin a plecat la Bruxelles unde a transmis o scrisoare lui Jose Manuel Durao Barroso,

președintele Comisiei Europene. Prin acest document, cei doi informează că au convenit asupra planului Ucrainei privind pacificarea Transnistriei: organizarea de alegeri dincolo de Nistru, sub auspiciile Rusiei, Uniunii Europene, Statelor Unite și OSCE, constituirea posturilor de vamă moldo-ucrainene pe toată frontiera dintre Ucraina și Transnistria. De la Bruxelles la Strasbourg, Voronin a defilat deci cu planul propus de Ucraina, deși Traian Băsescu declarase la Chișinău că nu este de acord cu legitimarea regimului de la Tiraspol. Iar alegeri sub supraveghere internațională tocmai asta înseamnă. Reamintim că în Transnistria se află trupe rusești de ocupație și, prin urmare, nu se poate vorbi de alegeri libere și democratice în această conjunctură.

Tot la Bruxelles, Vladimir Voronin a fost primit la Cartierul General NATO de către Jaap de Hoop Scheffer (iap de hup schefăr), secretarul general al Alianței Nord-Atlantice. Voronin a primit promisiuni de sprijin tehnic din partea lui Scheffer. Promisiuni a primit și de la Javier Solana, înaltul reprezentant al Consiliului European pentru politica externă. Liderul basarabean a cerut plecarea trupelor rusești și acceptarea României în formatul de negocieri pentru Transnistria. Cei de la Bruxelles nu vor să atingă nici cu o floare Federația Rusă și, de aceea, nu aprobă participarea țării noastre la formatul de negocieri. Ei spun că trebuie să se implice doar Uniunea Europeană și e suficient.

Basarabia cere plecarea Rusiei de pe Nistru

Întors de la Bruxelles și Strasbourg, Vladimir Voronin a rostit un amplu discurs în fața Legislativului basarabean, cu o singură temă: reglementarea situației din Transnistria. Apoi,

Parlamentul de la Chișinău a votat în unanimitate un apel prin care se cere retragerea trupelor și a munițiilor rusești din Transnistria până la sfârșitul anului 2005. Mai mult, trupele de menținere a păcii din regiune trebuie să plece până la sfârșitul anului 2006. Parlamentarii de la Chișinău au cerut dezarmarea formațiunilor paramilitare ale Tiraspolului. Pentru atingerea acestor obiective, ei solicită sprijinul OSCE, Uniunii Europene, Consiliului Europei, Statelor Unite, Ucrainei, Rusiei și al României. Astfel, la Chișinău pare să revină același mesaj către ocupanții ruși, ca în 1990: "Cemadan, vakzal, Rassia!" ("Geamantanul, gara și Rusia!").

Ministerul Afacerilor Externe al României a salutat concluziile Parlamentului Republicii Moldova privind respectarea integrală a angajamentelor asumate de Rusia la reuniunea OSCE de la Istanbul, din 1999.

În schimb, Moscova se declară "serios preocupată" față de acest demers "profund regretabil" și amenință cu sancțiuni economice.

Noi nu avem deportați în Siberia! (?)

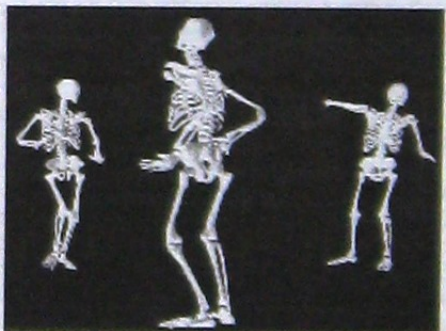
Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei a adoptat o rezoluție în 16 puncte, prin care condamnă Rusia pentru autoritarism și-i cere să se retragă de pe Nistru. Mai mult, Consiliul Europei îi cere Moscovei să condamne Pactul Molotov - Ribbentrop și să-i despăgubească pe balticii care au fost deportați în Siberia.

Aleșii noștri nu au cîrpit nimic despre românii care au sfârșit tragic în gulagurile Siberiei. Autoritățile de la Chișinău și de la București nu au suflat un cuvânt despre cei peste 40 000 de români refugiați din Transnistria în urma războiului din 1992 cu bandele lui Igor Smirnov. Invadatorii s-au instalat în casele bieților români transnistreni, care au fugit unde au văzut cu ochii din țara lor.

O temă de meditație pentru Traian Băsescu și Mihai Răzvan Ungureanu care, pe drept cuvânt, vor ca România să aibă un cuvânt greu în spațiul Mării Negre.

Vorbel Diverși strategii de la Kremlin ies în presă cu aceleași pretenții imperiale, de tristă amintire: rămânerea Rusiei pe Nistru este o chestiune care ține de suveranitatea Federației Ruse. Nici pomeneală că Republica Moldova, recunoscută și de Rusia, ar avea același drept natural: exercitarea suveranității pe toată suprafața teritoriului care-i aparține.

Esențial pentru toți românii, pentru siguranța regiunii, rămâne ca Statele Unite și Uniunea Europeană să se implice efectiv în normalizarea vieții politice de pe Nistru. Presiunile diplomatice asupra Moscovei au crescut în ultimul timp, însă marile puteri se mențin la stadiul de vorbe. Basarabia rămâne singura țară din Europa - dacă o provincie istorică românească poate fi considerată o altă țară - în care există trupe de ocupație, sprijinite de un regim mafiot extrem de periculos.

Declanșarea celui de-al doilea război mondial la 1 sept. 1939, a dat prilejul regelui Carol al II-lea să facă unele declarații menite să liniștească temerile întemeiate ale poporului român privind o eventuală agresiune externă care ar fi dus, firește, la amputarea teritoriului țării. Rupt de realitate, înconjurat de o camarilă lingușitoare, bazându-se în mod fanatic pe garanțiile aliaților tradiționali, Franța și Anglia, minimalizând forța teribilă a Germaniei hitleriste, regele a petrecut **noaptea Anului Nou 1940** în mijlocul armatei, într-o cazarmă, la Chișinău, declarând cu emfază, în toastul de la miezul nopții, că „nu va ceda fără luptă nici o palmă din teritoriul țării, întrucât armata este bine înzestrată, are un moral ridicat și dispusă să facă cele mai mari jertfe”.

Aceeași declarație sfârșitoare a făcut-o Carol al II-lea două luni mai târziu, când a vizitat linia defensivă de-a lungul frontierei cu Ungaria, formată din șanțuri și cazemate, unde staționau câteva divizii cu ostași cu degetul pe trăgaciul armei. Iar a folosit ca termen „palma de pământ”...

Dar în fața ultimatumului din 28 iunie 1940 dat de imperialismul sovietic, România a cedat fără luptă Basarabia și Bucovina de Nord, armata regală română fiind umilită și batjocorită pe tot timpul retragerii ei până la Prut.

Scenariul s-a repetat două luni mai târziu, când la 30 aug. 1940 revizionismul maghiar a avut câștig de cauză, ocupând o mare parte din Ardeal.

Abdicarea lui Carol al II-lea la 6 septembrie a dat prilejul noului conducător al țării, Ion Antonescu, să incrimineze pe fostul suveran pentru prăbușirea granițelor țării și, implicit, dispariția de pe hartă a României Mari, asigurând populația țării că pe viitor el nu va tolera „pierderea nici a unei brazde de pământ românesc”. O declarație fără acoperire: o zi mai târziu, la 7 septembrie România suferea al treilea rapt, pierderea Cadrilaterului (Dobrogea de Sud), în favoarea Bulgariei.

Respectând adevărul istoric, cele trei acte ale tragediei noastre naționale din 1940 au fost generate de mai mulți factori, printre care:

- politica nefastă dusă de cel care a fost ministru de Externe, Nicolae Titulescu;

- utopicele garanții franco-engleze, de care am amintit;
- respingerea (în 1939) a garanțiilor germane privind securizarea frontierelor în schimbul asigurării neutralității României;

- lipsa aproape totală de armament greu și de tehnică modernă de luptă care putea fi procurat din Germania în schimbul cerealelor și petrolului.

Deci în numai două luni imensa jertfă de sânge pentru realizarea visului de reîntregire a țării a fost zădărnicită.

Sacrificiul celor peste 300.000 de morți din primul război mondial, precum și al zecilor de mii de invalizi, de orfani, de văduve, era acum șters și anulat. Suferințele fuseseră suportabile prin faptul că datorită lor se înfăptuise România Mare.

Însă încă o dată în istoria ei, țara noastră cădea pradă lăcomiei vecinilor ei apropiați sau mai depărtați.

Dar nici așa agresorii nu erau satisfăcuți: Uniunea Sovietică avea regrete că nu a pretins „măcar” întreaga Bucovină, dacă nu și Moldova până la Siret și Delta Dunării, de unde neîncetatele incidente de frontieră menite să susțină cererile ei viitoare; Ungaria, de asemenea, dorea întreaga Transilvanie și Banatul, iar Bulgaria, care dintotdeauna râvnise la Dobrogea, nu făcuse nici un secret din dorința de a-și întinde granița de nord până la Tulcea! (De aici și caracterizarea pretențiilor ei în sept. 1940 ca „moderate” întrucât se limitau numai la Cadrilater!)

La 15 iulie 1940 Adolf Hitler îi scria lui Carol al II-lea o scrisoare de amenințare în sprijinul pretențiilor teritoriale ungare și bulgare, vorbind clar de nimicirea României în caz de rezistență, când presiunile deveniseră insuportabile. Citez, din scrisoare, câteva fragmente edificatoare:

„Nu sunt decât două posibilități pentru a rezolva problema care îngrijorează pe Majestate Voastră și întreaga Românie:

1) O cale tactică, o încercare adică, printr-o abilită adaptare la situația actuală, de a se salva ceea ce poate fi salvat;

2) Calea unei decizii de principiu, căutarea unei soluții definitive, care comportă unele sacrificii.

În ce privește prima cale, Sire, nu pot exprima nici o opinie. Eu însumi am fost, întreaga mea viață, omul deciziilor de principiu, și nu aștept decât succese decisive. Orice încercări pentru a domina pericolele care amenință Țara Dvs. prin manevre tactice, oricare ar putea fi acestea, trebuie să eșueze și vor eșua. Sfârșitul ar fi mai devreme sau mai târziu – poate chiar foarte curând – distrugerea României. După mine, a doua cale rămâne singura posibilă: o înțelegere loială cu Ungaria și Bulgaria. Favorizată de o șansă excepțională, România a dobândit după războiul mondial teritorii pe care ea nu e capabilă de a le păstra printr-o politică de forță (n. n.: !!!). Germania nu are nici în Ungaria, nici în România sau Bulgaria, interese teritoriale. (sic!) Ea are legături de prietenie, printre care prietenia cu Ungaria și Bulgaria datează de multă vreme și a fost cultivată cu grijă. (s. n.)”

Nu mai este cazul să fac comentarii, cele expuse de Hitler sunt cât se poate de clare, fără echivoc, fără interpretare.

Despre împrejurările răpirii Cadrilaterului din păcate nu există un studiu amplu, așa cum există despre cedarea Basarabiei, Bucovinei de Nord și Ținutului Herței, precum și a Ardealului. Poate un istoric reputat va

remedia această lacună printr-un volum masiv de comentarii bazat pe documente.

Dintre toate teritoriile pierdute din acest teribil an 1940, CADRILATERUL a intrat primul în componenta României Mari, încă din 1913, în urma **Păcii de la București**, având astfel parte și de cea mai lungă viață românească interbelică: 27 de ani.

O hartă din sec. XIV –lea al acestui colț de lume, datorită lui P. P. Panaitescu ne arată Dobrogea, inclusiv Cadrilaterul, ca fiind parte din Țara Românească a lui Mircea cel Bătrân.

Prin redobândirea lui în 1913 s-a creat un loc de refugiu pentru românii macedoneni, persecutați în mai toată Peninsula Balcanică, atunci, ca și acum.

Cele două județe care formau Cadrilaterul aveau o suprafață de 4500 kmp (CALIACRA) și respectiv 2326 kmp (DUROSTORUL).

României din anul 1938, vol. II, se observă

În *Enciclopedia* lesne că marea majoritate a denumirilor localităților (233 în Caliacra și tot atâtea în Durostor) erau în majoritate turcești (puține românești, iar bulgare aproape inexistente); de ex.: Ghiurghenicic, Mesim-Mahle, Sugiuc, Atmangea etc. Etniile cele mai numeroase erau turcești și macedo-române, urmate de bulgarii care revendicau însă prin acțiunile teroriste ale comitațiilor.

Conferința de la Craiova pentru cedarea Cadrilaterului a fost, în final, un dictat. Din delegația mică care a purtat „tratatative” cu partea bulgară, făcea parte și primarul Constanței, Horia P. Grigorescu, deputat, ministru subsecretar de sta și ministru plenipotențiar al României în Cehoslovacia (până la acapararea Ministerului Afacerilor Externe de către Ana Pauker, când demisionează și se refugiază în Franța, unde îi apare în editură „Miorița” din Paris, în 1991, un mic articol în care relatează simulacrul de tratat).

Prim delegat la această întâlnire de la Craiova a fost Al. Crețeanu care, împreună cu alți numeroși membri ai delegației române, a fost primit de fostul ministru de Externe, M. Manolescu, care însă nu le-a dat nici o instrucțiune specială (!?), vorbindu-le de cedarea Cadrilaterului ca de o obligație impusă, căreia nu trebuiau să se opună. Totul fusese decis la Berchtesgaden de Hitler în urma vizitei prim-ministrului bulgar, iar România căzută, ca toate țările din sud-estul Europei, în sfera de influență germană, trebuia să se conforme deciziilor dictatorului Reich-ului!

Din delegație mai făceau parte gen. Potopceanu, Henri-Georges Meitani, Eugen Cristescu de la Ministerul de Interne, fostul ministru plenipotențiar Elefterescu, iar experții tehnici ai Ministerului de Finanțe erau Mircea Vulcărescu, M. Nicolescu și G. Carafil.

Dar la Craiova se alăturaseră delegației române și Vasile Covată din Bazargic, Tascu Purcărea din Silistra și alți câțiva români-macedoneni îngrijorați de viitorul soartei lor.

Delegația bulgară avea ca prim delegat pe fostul Ministru de la București și Roma, S. Pimenov, iar al doilea delegat era juristconsultul Papazoff. Amândoi delegații înțelegeau și vorbeau românește, dar evident că toate convorbirile și tratativele s-au dus în limba franceză, delegația bulgară fiind foarte optimistă, sigură că totul era doar o formalitate pentru a se „restitui” „Zlatna Dobrogea”.

După prezentarea scrisorilor de acreditare și citirea actelor introductive preliminare, s-a propus delegației bulgare un aranjament teritorial care ar fi fost de natură să asigure liniștea, cruțând sentimentele și demnitatea fiecăreia dintre popoarele vecine.

Astfel, s-a propus ca **SILISTRA**, cetate cu trecut istoric aparținând Țării Românești încă din sec. al XIV –lea, să rămână României. De asemenea și portul **CAVARNA** și **BALCICUL**, din care românii făcuseră o stațiune de prim ordin, să rămână tot României. Atât! Deci pretenții mai multe decât minime! În schimb, toată Zlatna Dobrogea revenea Bulgariei, și în felul acesta se puneă capăt pentru totdeauna litigiului care frământa opinia publică din cele două țări vecine.

Primul delegat bulgar, S. Pimenov, a răspuns însă că înțelege punctul de vedere românesc, dar că el nu se poate abate cu nimic de la cele hotărâte definitiv la Berchtesgaden... Deci dictat în toată puterea cuvântului.

La poarta Palatului Administrativ din Craiova, unde se țineau ședințele, așteptau cu groază rezultatele tratativelor româno-bulgare dobrogenii macedoneni, în număr de câteva sute.

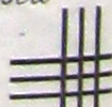
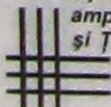
S-a reușit ca schimbul de populație și toate cele legate de o problemă atât de spinoasă să se concretizeze prin texte care, interpretate cu bună credință, puteau aduce oarecari îndulciri la brutalitatea ruperii oamenilor de la vatra și glia lor.

În ziua de 7 septembrie, când urmau să se termine „lucrările”, ezitățile justificate ale delegației române de a semna au fost spulberate de ordinul telefonic al noului conducător al statului, gen. I. Antonescu, care a dat ordin să se iscălească „Tratatul”, lucru ce s-a făcut imediat. Al. Crețeanu a înmănat scrisorile primului ministru bulgar.

În urmă cu două numere am scris un amplu reportaj despre Cadrilaterul actual văzut prin prisma unui turist.

În numărul viitor, tot un subiect fierbinte legat de aceste locuri: comitații.

Emilian Georgescu

Correspondență de la cititori

PERICOLUL SECTELOR (III)

EVANGHELIȘTII

Au apărut în Elveția și de aici s-au răspândit în întreaga Europă. Sunt un cult **neoprotestant** ce cuprind în România două ramuri:

„Creștinii după Evanghelie” și „Creștinii după Scriptură”.

Punctul de plecare al „Evangheliștilor” este organizația „Creștinilor liberi” din Elveția. S-au organizat abia în sec. al XIX-lea, însumând în doctrina lor învățături ale lui Zwingli, J.N. Darby, ale baptiștilor, ale adventiștilor și ale altor grupări.

Printre primii misionari care ne-au vizitat țara la sfârșit de sec. XIX, a fost și misionarul englez E. H. Broadbent, și după el elvețianul Francois Bernay. Acesta s-a stabilit la București și a început să țină adunări, rugăciuni și „vestirea” Evangheliei (a lor, nu a noastră!), în limba franceză pentru societatea „bonjouristă” a vremii. Un mic grup de ascultători au părăsit credința ortodoxă. Din 1900 s-a început așa-zisa predicare a Evangheliei în limba română, dezvoltându-se progresiv, în București și alte localități.

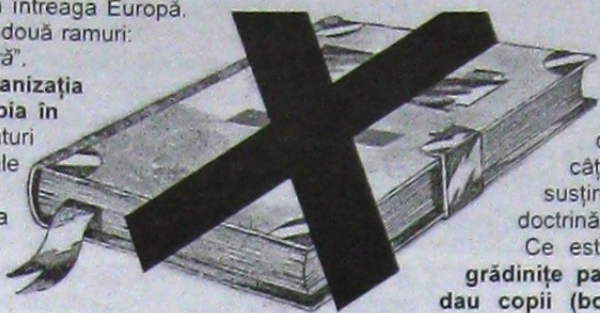
Prin anii 1901-1903 Francois Bernay cheamă pe o soră a sa, Sarah Bernay, și împreună au început „evangelizarea” sașilor din Râșnov, Codlea, Brașov și alte localități.

În 1909, Francois Bernay a părăsit România, iar răspândirea „credinței” a preluat-o „fratele” Ioan Petrescu, alcătuindu-se, din noii adepți, un grup de tineri care se strâneau laolaltă să citească Biblia și s-o talmăcească după mintea lor. Ei erau vizitați și îndrumați de câțiva „frați” din Ardeal, ca: Stukemann, Krauss, Kalles. În 1912 s-a stabilit în Ploiești „fratele Buhner”, membru al „Adunării creștinilor liberi din Apus”, ce avea o deosebită pregătire intelectuală și era orator.

Grigore Fotina Constantinescu a fost primul „predicator evanghelist” român; fu de ofițer trimis în Elveția pentru a învăța meseria de ceasornicar. Întors în țară după 4 ani, s-a intitulat „pastor” al „creștinilor după Evanghelie”. În 1914, odată cu izbucnirea războiului, Constantinescu a deschis la Iași o „casă de rugăciuni”, el intitulându-se „predicator evanghelist șef”. De menționat că în acest timp s-a sustras de la îndeplinirea stagiului militar, deși era mobilizat în armată.

Din Iași, noua sectă s-a răspândit în întreaga Moldovă.

Tot în timpul primului război mondial s-au pus bazele unei noi secte: „creștinii după Evanghelie”.

Astăzi, în zona Olteniei, Evangheliștii „liberi” se află și în Craiova, unde un elvețian a deschis o casă numită „Casa Ethos”, și unde răspândesc și o revistă ce se auto-intitulează creștină – revista Ethos. Tot în Craiova există de mai mult timp „case de rugăciune” ale creștinilor „după Evanghelie”. De câțiva ani (aprox. 3) au apărut și creștinii „liberi”, susținuți și finanțați de o grupare americană, având o doctrină asemănătoare celorlalți „evangheliști”.

Ce este mai grav, este că toți aceștia au deschis și grădinițe particulare pentru copii, unde părinți neatenți își dau copii (botezați ortodox), sectarii otrăvindu-le sufletele copiilor cu învățăturile lor.

Doctrina „evangheliștilor”:

1. Nu recunosc cele șapte Sfinte Taine, ci doar Cina Domnului și Botezul, iar pe aceste le consideră doar acte comemorative. (?)

2. Botezul este în trei „fețe”: a) Botezul apei – care e un simplu ritual; b) Botezul Sf. Duh – care poate fi primit odată cu cel al apei sau după aceea; c) Botezul în „moartea” Domnului – aceasta fiind cea mai înaltă stare de „sfințenie” la care poate ajunge un adept. (?)

3. Resping cultul icoanelor, al crucii, pomenile, nu se închină.

4. Nu au preoți.

5. Eshatologia lor cuprinde 4 Judecăți (!): a) A celor credincioși, făcută în Cer cu mult înainte de Judecata cea mare a păcătoșilor; b) A celor în viață la venirea a doua a Domnului; c) A păcătoșilor la sfârșitul mileniului; d) A îngerilor răi.

6. Mileniul sau Domnia de 1000 de ani – ei învață că a doua venire va cuprinde două etape: una tainică și una publică.

Fraților, noi suntem ortodocși, începând cu anul 40 d. Hr. când în Dobrogea a poposit Sf. Apostol Andrei. Orice creștin care se rupe de sfânta Biserică Ortodoxă, nu mai are părtășie cu Hristos, este un mădular ce a murit.

Să nu uităm că pentru a ne mântui trebuie să avem credința cea dreaptă (ortodoxă), dar și lucrătoare – nu să stăm cu mâinile în sân.

Dumnezeu să ne ajute!

Emanuel Ștefan, Craiova

BOLNAVUL TREBUIE SĂ SE VINDECE

Arta tăcerii face parte din arta politicii. Uneori însă se întâmplă ca tăcerea să fie ruptă pentru ca adevărul să iasă la lumină, ca dreptatea în sfârșit să se realizeze, iar cei nedreptățiți să-și capete locul meritat pentru suferințele îndurate. Din nefericire însă această acțiune nu este lipsită de riscuri, adevărul cerând de la sacrificii mărunte la sacrificiul suprem: viața celui care îl caută.

Suntem o națiune care a înaintat în istorie prin compromisuri și umiliri, care a uitat adesea semnificațiile cuvintelor „demnitate”, „cinste”, „muncă”, „prietenie”, „loialitate”, „onoare”, „respect”, „responsabilitate”, „valoare”.

Suntem încă bolnavii regimului comunist și asta se vede în funcționarea instituțiilor de stat, a căror structură trebuie regândită pentru a servi cetățeanul acestei țări și nu interesele de câpățire a unor grupuri, grupulețe și găști, abile în manipulat oameni și voturi.

Românii s-au săturat de spectacol, vor lucruri concrete care să-i scoată din sărăcie și suferința vieții chinuite pe care o duc, nu mai vor promisiuni frumoase și cifre rotunjite în statistici, vor locuri de muncă și o viață mai bună, vor lideri adevărați, nu marionete care să execute în secunda doi dispozițiile Păpușarului

Șef, vor competiție neregizată și nu lichele care se strecoară cameleonice, umede și reci, încălcând orice principii ale moralității, în structurile de conducere ale puterii de unde își pot promova mai bine interesele personale.

Tăcerea a fost ruptă, bolnavul trebuie să se vindece. Se va întâmpla acest lucru numai atunci când îi vor repugna practicile folosite în comunism: votul în turmă și la comandă, fără a reflecta prea mult la ceea ce fac, când îi vor repugna lipsa competiției prin eliminarea competitorilor care cică „nu fac parte din gașcă”, cultul personalităților mediocre, căpățuiala pe spinarea statului prinocolirea legilor și prin inginerii financiare care mai de care în defavoarea contribuabilului cinstit, minciuna și dubla personalitate de genul „una gândești și faci, și alta spui” („dubla gândire”), nepotismul, favoritismul, politizarea.

Bolnavul trebuie să se vindece, iar o guvernare puternică și necompromisă ar fi un tratament necesar.

Gabriel Dobre, Galați

SOCIETATE

„Cerbul nu mă-ntrece”, zise falnic Șchiopul
Cu multă emfază și prea plin de sine.
„Sunt croit puternic și înalt cât plopul,
Toată admirația mi se cuvine”.

„Mie-mi place-atunci când ciocârlia cântă”,
Intră mai departe în vorbire Surdul,
„Și nici o cântare nu-mi pare mai sfântă”,
Zise mai departe, dar frizând absurdul.

Cuvântarea însă-a Mutului, sublimă,
Urmărită fuse cu multă plăcere,
Și stămi aprecierea unanimă -
Orator ca dânsul e păcat când piere.

„Mie-mi place teiul poleit de soare”,
Zise-apoi și Orbul, în vorbă intrat.
E cea mai aleasă, mândră adunare,
Aflătoare încă și la noi în sat!

AH, POETII!

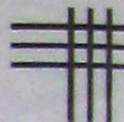
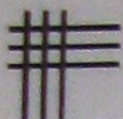
Ochi de domnitor rotește:
Cântărește, socotește:
Prاف îngrămădit la soare,
Buruienile în floare.

Drept ocean imens - o baltă,
Nuferi, trestie înaltă.
L-a tras de surtuc dojana:
Va ara curând poiana.

Pe sub streșini, vrâbii multe
Stau să vadă, să asculte:
Zarva lor i-o fi-cântare ?
Vor sfârși oare-n frigare ?

Carul Mic și Carul Mare
Nu vor scârțâi prea tare ?
Doar poeții, ah, poeții !
Cu scaieții și sticleții.

Adrian Simionescu, București

MOTTO: (...) Veacul în care mi-e dat, însă, să trăiesc, cu oamenii și problemele lui, dar mai ales cu încercările lui, îmi pune conștiința în fața unei probleme centrale: **Cum voi mărturisii credința mea de Preot Ortodox în lumea lui? Ce voi alege din datele acestui veac, pentru a le altoi cu Dogmele Bisericii lui Hristos — și ce voi respinge și combate, ca rătăcire și produs al minciunilor satanei? (...)**

Mai frumos spune acest lucru Miguel de Unamuno, în cartea sa „Lupta Creștinismului”: „(...) **Și scopul vieții este a deveni un suflet, un suflet nemuritor. Un suflet care ar fi strădania noastră proprie. Căci în clipa morții, rămâne un schelet pe pământ, și un suflet, o operă în istorie. Aceasta când a trăit, adică dacă a luptat cu viața care trece, pentru viața care rămâne.**”

(Preot ILIE IMBRESCU — „Biserica și Mișcarea Legionară”)

NOTĂ: Subtitlurile scrise cu litere cursive și marcate cu paranteze drepte aparțin redacției, ca și sublinierile din text.

[DESPRE FALSITATEA DOCTRINEI CUZISTE]

— Când și de unde am plecat? —

(...) Pe la ora 18 eram la **prof. Cuza**, „patriarhul naționalismului român-creștin”. (...)

— **D-le Profesor, sunt un începător dar convins teolog-ortodox, și nu mai puțin aș vrea să fiu și un vrednic naționalist. Dorind a afla punctul de apropiere între una și alta, și citind cartea Domniei Voastre, „Naționalitatea în artă”, am ajuns la o mare nedumerire: ideile Dvs. parcă ar veni în contradicție cu Dogmele ortodoxe.** (...)

— (...) Uite ce-î... și a făcut un incurs în „Vechiul Testament”, ca să-mi demonstreze „adevărul doctrinei cuziste”, până când a ajuns, apoi, la Apostolul Pavel. (...)

La punctul cu „Apostolul Pavel” pe care-l judecă în aceeași rătăcire cu Nietzsche, ca să mă facă și pe mine „cuzist” în **deșiudaizarea învățăturii Mântuitorului**, pe care „fariseul Pavel a iudaizat-o în scrierile sale”, mi-a citat locul din „Epistola către Filipeni”, unde Apostolul Neamurilor scrie despre sine: „Sunt din neamul lui Israel, din seminția lui Veniamin, evreu din evrei. În ce privește legea: fariseu; în ce privește răvna: prigonitor al Bisericii”. (Filipeni 3, 5 - 6).

— **Iată, prin urmare, dragul meu, cum se laudă fariseul Pavel cu iudaismul său; deci creștinismul este falsificat de mentalitatea iudaizantă a lui.**

— **D-le Profesor, chiar în locul citat, în continuare, Sfântul Apostol Pavel combate iudaismul tocmai prin aceea că el, care a fost un fanatic iudeu, în urma descoperirii ce i s-a făcut pe drumul Damascului, a ajuns să considere lucrurile astfel: „Dar cele ce îmi erau mie câștig, acestea le-am socotit pentru Christos pagubă, față de înălțimea cunoștinței lui Hristos Iisus, Domnul meu, pentru Care m-am păgubit de toate și le privesc drept gunoarie, ca să câștig pe Christos”**... (Filipeni, 3, 7). **Așadar, cred că Sfântul Apostol Pavel poate fi considerat — după cum sunt dovadă nenumărate locuri în Sfânta Scriptură — cel mai aprig și documentat combatant, ca iudeu, al iudaismului.** (...)

— **Dragul meu, începând cu Apostolul Pavel, toți acei Părinți și Teologi au fost niște proști și adevărul „științific” este așa cum îl spun Eu!**...

Am rămas încremenit! (...)

În „Naționalitatea în Artă”, printre altele, **DI. A. C. Cuza** se străduiește să dovedească despre Iisus că nu era după trup de origine semitică, ci din rasa „arică”, din care-și au originea popoarele indo-germane etc.

Ce rost are aceasta, doar divinitatea lui Iisus nu depinde de rasa din care făcea parte? (...)

[DESPRE ÎNTÂLNIREA CU LEGIONARI]

— Crucea Eroului Necunoscut —

(...) Era în ziua de **24 Ianuarie 1933**, la București. Fiind Ziua Unirii, m-am dus tot la **Biserica Studențească „Sf. Anton”** — Curtea Veche.

Nu știam ce voi afla acolo. Din inițiativa legionarilor s-a făcut o **Cruce de marmură care, fiind sfințită la Biserica Studențească, urma să fie dusă într-un frumos pelerinaj la Mormântul Eroului Necunoscut din Parcul Carol.**

Strașnicul Preot Nicolae Georgescu-Edineț, după ce a sfințit Crucea, a rostit o zguduitoare cuvântare în care arăta cum Eroul Neamului a fost lăsat fără Sfânta Cruce la căpătâi, și cum pentru repararea acestei nedreptăți față de Dumnezeu și față de Neamul nostru, legionarii au luat binecuvântata inițiativă din acea zi. (...)

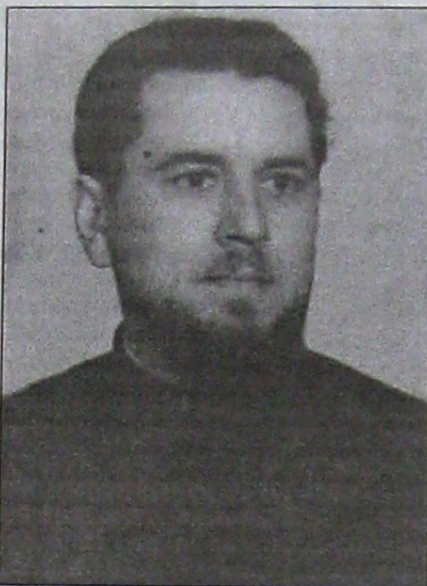
Am fost învrednicit, astfel, de bunătatea lui Dumnezeu, ca să port și eu Crucea Eroului Neamului, dar, după cum se știe, **am fost opriți la poarta Parcului Carol și bătuți groaznic de poliție și armată, din ordinul guvernului de atunci.** (...)

Seara, pe la ora 7, în aceeași zi, eram în redacția ziarului „Calendarul”, unde comentam cu toții evenimentul trist și rău prevestitor al zilei.

Deodată, intră la noi **Corneliu Zelea Codreanu** și tatăl lui, **prof. Ion Zelea Codreanu**. Veneau să vadă și acolo care era starea de spirit și să îmbărbăteze, mulțumind, celor ce au „suferit pentru Cruce”.

Fiindu-i prezentat și eu lui **Corneliu Zelea Codreanu** și spunându-i-se că am dus și eu Crucea, împreună cu **Traian Puiu**, a stat de vorbă deoparte ceva mai mult și cu mine. I se spusese că sunt doctorand în Teologie și că sunt foarte rezervat față de un anumit fel de „creștinism” teoretic al naționalistilor.

Plin de naturalețe și fără ocolișuri diplomatice, **mi-a spus** și mie, ca unui frate mai tânăr, că **el a început lupta lui de la și pentru o sfeșanie** (sfințirea apei), la Iași, unde a cerut ca să se înceapă cursurile creștinești în **Universitate Creștină**, cu sfințirea apei și cu invocarea Duhului Sfânt, și nu evreiește și păgânește, cum se înrădăcinase obiceiul după război, sub influența liber-cugetătorilor și a jidoviților și bolșevizaților de acolo. Apoi mi-a vorbit și despre lupta lui naționalistă, așa cum a scris mai târziu în cartea lui, „Pentru legionari”.

Convorbirea noastră n-a durat mai mult de zece minute. Am rămas plăcut impresionat de figura lui și serios îngândurat de cuvintele lui. (...)

ACUZATORII:

1. — **Arhiereii —**

[ÎN LEGĂTURĂ CU ÎMPUȘCAREA LUI I.G. DUCA]

Sinodul Bisericii Ortodoxe Române s-a pronunțat asupra faptului asasinării lui **I. G. Duca**. (...)

Pastorală elogiază pe cel asasinat și aruncă aspră certare tineretului din care fac parte cei trei, spunând: „**Biserica se întreabă cu durere cum a putut fi cu putință ca în țara noastră pașnică și ospitalieră, cu moravuri curate și frumoase, să se întâmple o asemenea fărâdelege?**” (...)

Mi-am adus aminte de morții „Gărzii de Fier” — cum n-a luat nimeni apărarea acelor suflete curate și mai ales, cum a tăcut și Biserica și mi-am zis: Oare nu cumva ar putea fi o pedeapsă de la Dumnezeu, tocmai pentru mângâierea care n-a fost dată atunci acestui Neam, de cei în drept, ca acum să se abată această „zguduire printre noi românii, popor cu suflet nobil, bun, blând, împăciuitor, răbdător și cu frică de Dumnezeu”...?

Iar cât privește „țara noastră pașnică și ospitalieră, cu moravuri curate și frumoase” — **m-am gândit la închisorile pline de tineret vinovat, în fiecare an, numai pentru că voia să facă bine, sau dorea să înceapă școala cu sfeșanie, Martiriul pentru care Biserica nu s-a întrebat „cu durere” nimic!**

Așadar, ... aprob asasinatul?

Iată o întrebare pentru al cărei răspuns Preotul trebuie să aibă curajul nefătărniceii!

Căci Dumnezeu oprește uciderea, dar osândește înfricoșător sminteala! „**Zis-a Iisus către ucenicii săi: Nu se poate să nu vină prilejuri de păcat, dar vai de acela prin care ele vin! Mai de folos i-ar fi dacă cineva i-ar pune de gât o piatră de moară și i-ar prăbuși în mare, decât să smintească pe unul din aceștia mici.**” (Luca 17, 1 - 2).

2. — **Cărturarii —**

Plâng și mă tânguiesc... când gândesc la dobitoacele care își izvodesc „chip și asemănare” după rătăcirile lui Darwin. Ca unui posedat de mânie pe fericirea celor ce nu știau că sunt bipede, i s-a năzărit să le dezgroape osemintele altui soi de strămoși. Apoi a legat istoria în legi șoptite de demoni, încât s-a ivit acea specie care a dat ca progenitură pe **Karl Marx**. De atunci „**luptă pentru existență**” o lume de bestii cu grai de om, ca să se plinească Scriptura, care zice: „**Și am zis iar întru inima mea despre fiii oamenilor: Dumnezeu a orânduit să-i încerce, ca ei să-și dea seama că nu sunt decât dobitoace.**” (Eclesiastul 3, 18).

De nu se încurca Darwin în chestiuni de ontogeneză și filogeneză, ar fi păstrat și modernii respectul cuvenit pentru Dumnezeiasca Descoperire care începe cu Sfânta „Geneză”. De aici, cursul firesc al „evoluției” nu ar fi produs hibridi până și printre „dogmaști”, ci ar fi urmat calea Adevărului vieții Domnului nostru Iisus Hristos.

Pe când așa — „rătăcirea din urmă fiind mai rea decât cea dintâi”, iar răul neavând cumare grabnică — „**supraomul**” lui Nietzsche nu rămâne nici om istoric, ci este **târât de-a valma cu celelalte viețuitoare.**

Acestea prăsesc un fel de monosilabisii până și printre profesorii universitari ...și astfel, în vremile de acum, **țicneala lumii se oglindește mai vădit ca oriunde în Universitate.** Căci zic cugetele oamenilor drepti că aici și-a înucibat diavolul multe din spurcăciunile cu care vrea să surpe frumusețea vieții dăruite de Bunul Dumnezeu.

Iar de unde lumină se așteaptă într-un răspândire, se scurge întunericul multor minciuni și patimi. Învățătura de care li se face parte celor înscrși în catalogul maturității încă mai este apă din băltoaca în care **Schopenhauer a văzut cum „oamenii care nu-și cunosc decât picioarele lor de broaște și bateriile lor galvanice, îndrăznesc astăzi să explice lumea și pe om.”** (...)

Căci „**luminătorii**” din „**corpus doctorum**” mijlocesc părerea că, precum în creierul lor simt prisositoare întunecime, așa și lumea, nu din nemărginita bunătate a lui Dumnezeu a fost creată prin iubire spre slavă, ci din haos a purces.

De se întâmplă ca să se arate iubitorii de adevăr și să aprindă mânia împotriva iscodirii slugilor diavolești, atunci „**libertatea academică**” și „**autonomia universitară**” se cațără pe armele puterii și, după porunca „**marelui consiliu din hrubele masonice**”, peste capetele vlăstarelor creștine cu învâlmășeală se izbesc. (...)

3. — **Dregătorii —**

a) Trei mi se par lucrurile cele mai semnificative și care rezumă toată oroarea și mișelia dregătorilor în raport cu porunca iubirii lui Dumnezeu.

- **Întâi: tăierea și arderea** Sfințelor Troițe pe care le-au ridicat legionarii, în cursul vremii, pentru slava lui Dumnezeu, în spiritul tradiției noastre creștine strămoșești și pentru veșnica pomenire a morților legionari, tot în spiritul aceleiași tradiții. Dregătorii noștri au poruncit, de sus în jos, ca aceste Troițe să fie scoase din locurile unde le înfipseseră legionarii și să fie tăiate și arse în foc.

De ce?

Pentru că „se făcea politică” cu ele. Și lor nu le convenea acest fel de „politică”. Ei ar fi vrut să facă și acești „acuzati” ai minciunii, adică legionarii, să facă și ei „politica guvernului”, deci a „Cezarului”.

Ca și în cazul opririi zidirii de Biserici de către legionari, pe motivul că fac „demagogie”, așa și cu Sfințele Troițe: trebuiesc tăiate și arse, pentru că au fost ridicate de către „legionari”. (...)

- **Al doilea: oprirea pomenirii lui Moța și Marin și a tuturor legionarilor morți.** Oprirea pomenirii lor în Biserica de către Preoți. Dacă acuza că legionarii au făcut altă „politică” decât a guvernului respectiv, prin ridicarea de Sfințe Troițe, ar putea seduce pe oarecare oameni fără pic de judecată, în schimb, moartea cuiva numai demagogie nu mai poate fi. Și dacă și un tâlhar are dreptul să fie pomenit după moarte în Biserica de către Preot, atunci cu atât mai mult acei oameni care au murit pentru porunca dragostei de Dumnezeu și de aproapele. (...)

- **Al treilea: arestarea Preoților ortodocși!**

Biserica Ortodoxă-Română a avut mulți Preoți care au fost arestați, maltratați și uciși de dregătorii „Statului român”, fără ca să le ia *Sinodul* apărarea, sau în cazul cel mai bun fără ca să li se aplice aceasta după o judecată canonică și o eventuală caterisire. (...)

b) Tot trei mi-se par lucrurile cele mai semnificative și care rezumă toată oroarea și mișelia dregătorilor și în raport cu porunca iubirii aproapelui.

- **Întâi: Interzicerea Taberelor de muncă.**

Această faptă și inovație cu adevărat legionară, în România leneviei patente și a tâlhăriilor legiferate, nu numai că nu putea fi admisă de guvernele liberale și dictatoriale, ci trebuia să fie distrusă neapărat.

Că pe urmă s-a făcut o parodie și o silnicie cu „munca obștească” și cu „straja țării” în ceea ce privește „educația tineretului”, aceasta este, firește, cel mai logic curs al lucrurilor la noi, unde cetățeanul este un simplu număr amorf și inert, spre deosebire de „omul legionar” care avea - și va - să fie.

- **Al doilea: profanarea osemintelor eroilor de pe muntele Susai, pe care le-au aflat legionarii și au vrut să le dea cinstea cuvenită.**

Nici oasele nu au fost cinstite de dregătorii care nu au lăsat pe legionari să le cinstescă, nici legionarii nu au fost scutiți de ofensa aceleiași prezențe și alitudinii a jandarmului care este expresia concretă a sistemului de guvernământ din aceeași „România modernă” a opririi pomenirii morților legionari și a batjocoririi morților „eroi naționali”.

- **Al treilea: Interzicerea și distrugerea Comerțului Legionar.**

Se știe ce accepțiune etică înaltă avea comerțul legionar și ce reviriment național începuse să producă la noi pe acest țărâm, în țara complet aservită comerțului și finanței streine, dar, probabil, tocmai de aceea — nu probabil, ci sigur! — trebuia ca dregătorii să înăbușe și să distrugă această inițiativă și realizare pur românească.

Așadar, în toate domeniile, sufletul și materia, aparținând darului făcut de Bunul Dumnezeu Creștinătății Românești, nu numai că nu sunt lăuate să fie înmulțite și întoarse lui Dumnezeu spre slavă, ci sunt înăbușite și distruse. Și încă tocmai de dregătorii statului. Faptele vădesc aceasta cu o prisosință uluitoare și chiar revoltătoare. Se naște întrebarea: *din ce „principii” decurg aceste fapte și cui servesc?* Răspunsul vine de la sine: pomul care produce asemenea fructe este Masoneria! (...)

[DESPRE "POPORUL ALES"]

DE LA PROBLEMATIC LA IMPERATIV

— Maturitate —

Așadar, maturitatea este o „Chemare” a Celui de Sus la lucrarea Ascultării de Harul Divin, și nu o experiență a vârstei care duce adeseori la rătăcirile fantastice a „cărțurilor și fariseilor” de pe vremea Mântuitorului. Acest adevăr l-a statomicit însuși Domnul, în *Parabola despre lucrătorii tocmiți la vie*. (...)

Parabola este o licoană vie care se potrivește tuturor oamenilor, pretutindeni și totdeauna, atât fiecăruia în parte, ca individ, cât și mulțimilor în general, ca națiuni. Din ea reiese că omul nu este matur după „experiența” vârstei, ci după cum ascultă de Chemarea Harului Divin. (...)

Dintre cei maturi, unul este chemat dis-de-diminează, din copilărie; altul pe la ceasul al treilea, din tinerețe; altul chiar în ceasul al unsprezecelea, la bătrânețe. Ziua, în *Parabolă*, simbolizează o viață de om, dar simbolizează și o epocă din istoria unui Neam; simbolizează chiar și evii sau erele din istoria întregii omeniri. În felul acesta se întâlnește, în aceeași lucrare, toate generațiile unei epoci, sau toate generațiile unui întreg ev, precum și toate generațiile lumii, de la Adam și până la Judecata din urmă.

Mântuitorul a rostit parabolele ca principiu universal, dar le-a aplicat și în special „poporului ales”, în sânul căruia S-a născut ca Om. Acest popor a fost chemat încă de la Avraam, la lucrarea viei, la pregătirea către „plinirea vremii”.

În diferite epoci au aflat și alte popoare de această „plinire” pe care o aștepta toată lumea moștenitoare a omului morții.

Când a venit Messia a chemat, ca în al unsprezecelea ceas, pe toate neamurile, la lucrarea viei lui Dumnezeu, în împărăția Sa. Drept răsplată, le-

a promis Viața veșnică. Tocmai acest lucru nu a plăcut „poporului ales” care suportase „greutatea și arșița” întregului timp profetic! (...)

Despre acest lucru vorbește Mântuitorul, înainte de Răstignire, când explică anume cine și de ce urmează Lui cu credință. Și cine și de ce se scandalizează împotriva Lui:

„Dacă Dumnezeu ar fi tatăl vostru, M-ați iubi pe Mine, căci de la Dumnezeu am ieșit și sunt venit. Pentru că n-am venit de la Mine, ci Dumnezeu M-a trimis. De ce nu înțelegeți graiul Meu? Fiindcă nu puteți să auziți cuvântul Meu.”

„Voi aveți pe diavolul de tată și țineți să faceți poftele tatălui vostru.” (...)

„Cine este de la Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi pentru aceea nu

ascultați, pentru că nu sunteți de la Dumnezeu”. — (Ioan 8, 42—47)

[GENERAȚIA HARICĂ ȘI GENERAȚIA SATANICĂ]

În sânul fiecărui popor se află întotdeauna două generații în luptă, nu atât ca deosebire de vârstă a lor, cât mai ales ca izvor de la care își iau directivele călăuzitoare ale vieții.

Deoarece unii ascultă de Adevăr, care le-a născut conștiința harică, aceștia sunt generația harică a acelui popor în epoca respectivă. Iar cei ce ascultă de minciună, care le-a născut conștiința satanică, aceia sunt generația satanică a acelui popor. (...)

Așa cum fiecare creștin, în viața lui personală, este hărțuit de diavol cu tot felul de ispite, pentru ca să-i zădărnicească lupta pentru virtute, la fel și fiecare Neam, în viața lui națională, este prigonit pe această cale a mântuirii de către generația satanică, în fiecare epocă nouă din istoria lui. (...)

Căpitanul a vorbit în numele generației harice a țării lui.

Generația satanică a acestei țări însă, nu numai că a condamnat calomnios, nu numai că a exilat și închis silnic sute și mii de legionari, dar a trecut și la masacrarea lor în masă! Fără lege, fără judecată, printr-un procedeu unic, acuzatorii au omorât mii de „acuzati”!

Anul de la Hristos 1938 a fost an de răstignire, iar 1939 a fost an de îngropare a generației harice a României de către generația satanică a ei! (...)

[DESPRE EVREI]

POLITICĂ ȘI DOGMĂ

— Inscripția —

Pronia Divină a rânduit ca la „plinirea vremii” două neamuri reprezentative dintre păgâni să fie gata a moșteni Revelația dată fiilor credinței lui Avraam: Elinii și Latinii. Aceștia au ridicat firea omului morții până la răvna înșetoșată de Lumină, producând două moduri caracteristice de a deveni: prin cultură - Elinii, prin civilizație - Latinii. Așteptau cu nădejde descoperirea Adevărului, ca să scape de „duhul robiei”, care nu le putea turna conținut viu în Idealul năzuit de ei. (...)

Profețiile Vechiului Testament, de la Moise și până la Înainte Mergătorul și Botezătorul Ioan, se desăvârșesc ca Revelație în Testamentul Nou al Bisericii lui Hristos.

Popoarele prin cultură asimilează Revelația, iar prin civilizație o transmit tuturor generațiilor harice.

Iudeii, pentru că s-au făcut generație satanică, sunt pedepsiți și cu desmoștenirea din Revelație și cu neputința în cultură și civilizație, până când se vor încreștina și cele mai sălbatece popoare și triburi din lume. De aceea Biserica interzice orice fel de contact al Creștinilor cu iudeii (numiți de Ea jidovi), prin Canonul 11 al Sfântului celui al șaselea Sinod Ecumenic: „Nici unul dintre cei ce se numără în tagma ieratică, nici laicul să nu mănânce azimile de la iudei, nici să nu comunice cu ei, nici să nu-i cheme la boale, și doctorii să nu primească de la dânsii, și nicidecum să nu se scalde în băi cu aceștia; iar dacă ar îndrăzni cineva să facă aceasta, de va fi cleric, să se caterisească; iar de va fi laic, să se afurisească.”

Dar nici celelalte popoare nu mai pot îndrăzni să-și întocmească viața decât numai în lumina Dogmelor Revelației, căci altfel devin anticriști, deoarece „nu mai sunt streini și locuitori vremelnici, ci sunt împreună cetățeni ai Sfinților și casnici ai lui Dumnezeu, zidiți fiind pe temelie Apostolilor și a Proorocilor, unde însuși Iisus Hristos este piatra cea din capul unghiului.” (Efeseni 2, 19—21) (...)

— "PENTRU LEGIONARI" —

Când abuzul tiraniei și panica dezordinei au întunecat zarea istoriei Românismului, târându-l din păcat în păcat și din sminteală în sminteală, Dumnezeu a poruncit celui ce a purtat mai cu osârdie Crucea Neamului, ca să-i dea „cheia vremii” de azi, în cartea „Pentru Legionari”.

Fiecare Român este dator să se adape din spiritul ei, pentru că îi deschide sufletul către țelul pentru care este rânduit Românismul, așa cum fiecare creștin este dator să asculte de Duhul Sfintei Scripturi care deschide omenirii Cerurile prin Biserica. (...)

Cartea Căpitanului, dar din darul lui Dumnezeu, ne învață, pe români, prin Legiune, să trăim ca Neam pentru Biserică, gândind, simțind și voind românește la lumina Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos.

Născut din adevăr, Corneliu Zelea Codreanu poartă Crucea de ucenic al Mântuitorului. Pentru că a făcut din talanții primiți rod însutit „chemării” Harului de care ascultă cu nădejde, prin răvna credinții și prin munca dragostei, Dumnezeu l-a ales ca pe un întâi născut al generației harice a Românismului, întărindu-l Căpitan al maturității Neamului nostru.

(continuare în numărul viitor)

Pagini îngrijite de Cuibul „Vestitorii”

1916 - La vârsta de 17 ani, Corneliu Zelea Codreanu a plecat ca voluntar pe front pentru întregirea României

1932 - alegeri generale, în care Mișcarea Legionară a obținut cinci locuri de deputați în Parlamentul țării (17 iulie)

1933 - începerea taberei legionare de muncă de la Vișani pentru construirea unui dig împotriva inundațiilor; tabăra a fost închisă din ordinul ilegal al autorităților, iar legionarii maltratați (10 iulie)

- legionarii din com. Râșcani, jud. Cahul (Basarabia) au ridicat o troiță în memoria voievodului Ion Vodă cel Cumplit, trădat de boieri (26 iulie)

1934 - începerea taberei legionare de muncă de pe muntele Rarău, unde legionarii au construit o casă de adăpost (5 iulie)

- începerea taberei legionare din com. Cotiugenii Mari, jud. Soroca (Basarabia), unde legionarii au reconstruit biserica ruinată din localitate (17 iulie)

1935 - începerea taberei legionare din satul Buga, jud. Lăpușna (Basarabia), unde legionarii au construit o mănăstire (1 iulie)

- începerea taberei legionare din com. Aciliu, jud. Sibiu, unde legionarii au construit o biserică (1 iulie)

- începerea taberei legionare de la Băile Herculane, unde legionarii au construit o casă de odihnă pentru camarazii suferinzi (2 iulie)

- începerea taberei legionare de muncă de la Carmen Sylva sub conducerea directă a Căpitanului, unde au lucrat 800 de legionari, construind 1 km de șosea, 7 cabane, 3 fântâni, consolidări de maluri etc. (5 iulie)

- începerea taberei legionare de la Arnota, unde 252 de legionari au săpat un drum în stâncă până la Mănăstirea Arnota, locul de veșnică odihnă a voievodului Matei Basarab (8 iulie)

- începerea taberei legionare din com. Lat Laz, jud. Alba, unde legionarii au construit o casă culturală (15 iulie)

- începerea taberei legionare din com. Ineu, jud. Arad, unde legionarii au fabricat 100 000 de cărămizi pt. construirea unei școli (18 iulie)

1936 - Decemvirii l-au împușcat pe Stelescu, trădătorul care încercase de două ori să-l asasineze pe Căpitan și care calomnia și batjocorea public, de doi ani, Legiunea și pe foștii camarazi; Decemvirii s-au predat în aceeași zi, de bunăvoie, autorităților (16 iulie)

1937 - începerea construirii noului sediu legionar din str. Gutenberg nr. 3, lângă vechiul sediu (1 iulie)

- Căpitanul desființează organizația legionară a jud. Bălți "până la apariția unui om serios, sănătos la suflet și la trup, capabil să organizeze și să conducă" ("Circulări și manifeste") (4 iulie)

- începerea taberei legionare de muncă de la Câmpina, desființată la 11 iulie din ordinul (illegal) al autorităților (6 iulie)

1938 - condamnarea fruntașilor Mișcării Legionare la șapte ani de închisoare: ing. Gh. Clime (șeful Partidului Totul Pentru Țară), prof. univ. V. Cristescu (vicepreședintele Partidului Totul Pentru Țară), ec. Gh. Istrate (șeful Frăților de Cruce pe țară), dr. av. Al. Cantacuzino (șeful Corpului Legionar de Elită Moța - Marin), dr. av. Traian Cotigă (președintele UNSCR în 1934-1935), dr. teol. Gh. Furdul (președintele UNSCR în 1935-1936), dr. Șerban Milcoveanu (președintele UNSCR în funcție atunci), dr. ing. Eugen Ionică (șeful Asociației Prietenii Legiunii), ing. Virgil Ionescu (șeful regiunii Dobrogea), prof. Sima Simulescu (șeful organizației de Ilfov a Partidului Totul Pentru Țară), av. M. Polihroniade (ziarist legionar renumit), ec. Bănică Dobre (luptător anticomunist în războiul civil din Spania), av. N. Totu (luptător anticomunist în războiul civil din Spania), dr. Paul Craja (șeful studenților legionari de la Medicină), av. Al. C. Tell, Gh. Apostolescu, av. Radu Budișteanu, ing. Aurel Serafim; ulterior a fost condamnat și av. dr. Ion Banea (șeful Ardealului legionar) (1 iulie)

- arestarea comandantului legionar av. Ion Belgea, șeful Comandamentului legionar "de prigoană" (11 iulie)

1941 - ofițerul Horia Zelea Codreanu, unul dintre frații Căpitanului, tatăl camaradului Nicador Zelea Codreanu, a fost asasinat chiar în fața locuinței sale din Bd. Lacul Tei, autori asasinatului nefiind descoperiți niciodată (13 iulie)

- condamnarea la moarte și executarea unora dintre legionarii care participaseră la asasinatul de la Jilava din nov. 1940; printre aceștia, a fost împușcat și col Ștefan Zăvoianu, vechi membru al Senatului Legionar, complet nevinovat, pentru faptul că fusese Prefect al Poliției Capitalei în acea perioadă (29 iulie)

1964 - eliberarea tuturor deținuților politici din închisorile comuniste (31 iulie)

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI - premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IUNIE: "Care este principiul selecționării elitei conducătoare în Mișcarea Legionară?"

a fost dat de Victor Armoniu din Târgoviște, 30 de ani, care a câștigat premiul: "Mărturisiri în duhul adevărului" de Nae Tudorică.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Selecționarea elitei conducătoare în Mișcarea Legionară se face prin consacrarea acesteia de către elita precedentă:

"Dar repet întrebarea: cine fixează pe fiecare a locul său în cadrul elitei și cine cântărește pe fiecare? Cine constată selecțiunea și dă consacrare membrilor elitei noi? Răspund: elita precedentă." (Corneliu Zelea Codreanu - "Pentru legionari", pg. 331, Ed. Scara, Buc., 1999)

În cadrul Mișcării, Fondatorul acesteia a format și consacrat o elită legionară (prin acordarea de grade - cel mai înalt era cel de comandant al Bunei Vestiri, urmat apoi de gradele: comandant legionar, comandant-ajutor, instructor legionar). După asasinarea Fondatorului și a marii majorități a membrilor elitei conducătoare, rolul de a desemna următoarea elită legionară a revenit supraviețuitorilor acestei elite:

"Așadar, în rezumat, rolul unei elite este:

a) De a conduce o națiune după legile vieții unui neam.

b) De a-și lăsa o elită moștenitoare bazată nu pe principiul eredității, ci pe acela al selecțiunii, căci ea cunoaște legile vieții și poate judeca întrucât persoanele se conformează prin aptitudini și știință acestor legi.

Ca un grădinar care își va conduce grădina sa și va avea grijă ca înainte de a muri să-și lase moștenitor, înlocuitor. Căci el este singurul care poate să spună cine dintre toți cei cu care lucrat este cel mai bun pentru a-i lua locul și continua opera sa." (Corneliu Zelea Codreanu - "Pentru legionari", pg. 332, Ed. Scara, Buc., 1999)

N. RED.: H. SIMA nu a fost succesori legitimi la conducerea Mișcării, deoarece:

- a ajuns la conducere prin încălcarea principiilor Mișcării (indisciplină față de ordinele Căpitanului, de nonviolenta; contribuția la asasinarea a însuși Fondatorului Mișcării și a elitei legionare, apoi colaborarea cu asasinul propriilor camarazi, Carol al II-lea, pentru un mărunț post de subsecretar de stat, fără a face prin aceasta nimic bun pentru Țară; s-a înghesuit la guvernarea cu gen. I. Antonescu, deși nu era pregătit, așa cum s-a dovedit din desfășurarea ulterioară a evenimentelor etc.); apoi încălcat mereu principiile legionare;

- și-a demonstrat incapacitatea de conducere; a refuzat să-și recunoască greșelile și să răspundă pentru acestea - contrar principiilor legionare etc. (Pentru detalii a se vedea serialul "Din culisele Legiunii".)

Ca atare, H. SIMA a fost sancționat de către Forul Legionar (condus de singurul co-Fondator al Mișcării aflat în libertate din cei cinci, comandantul Bunei Vestiri ILIE GÂRNEAȚĂ), și părăsit de majoritatea legionarilor formați de Căpitan. Din aceste motive succesorii lui H. SIMA nu reprezintă - și nu pot reprezenta - elita legionară, adepții lui SIMA reprezentând o abatere gravă de la linia Mișcării.

În zilele noastre, rolul desemnării elitei legionare a revenit, de asemeni, puținelor supraviețuitori ai elitei formate și consacrate de Căpitan.

Ultimul comandant legionar rămas în viață a fost dr. IONEL ZEANA, cel care a luat inițiativa reînființării Senatului Legionar.

În prezent se mai află în viață doar alte două grade legionare formate de Căpitan: ec. VIOREL TÂNASE din Sibiu (instructor legionar, membru al Senatului Legionar și, totodată, cel mai vârstnic legionar din lume) și av. NELU RUSU din București (instructor legionar și actualul șef al Senatului Legionar).

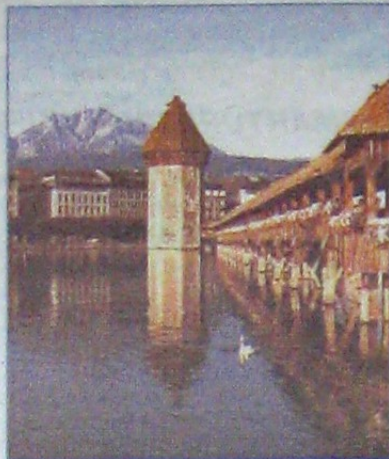
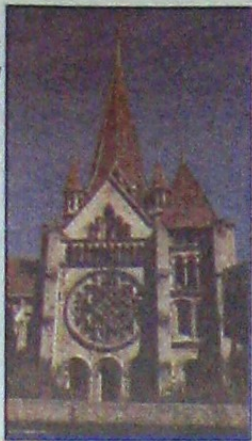
ÎNTREBAREA LUNII IULIE: Există vreo diferență între noțiunea de "membru al Mișcării Legionare" și cea de "legionar"?
PREMIU: "Creștinismul Mișcării Legionare" - Flor Strejnicu.

LAUSANNE

O zi întreagă am vizitat orașul Lausanne și împrejurimile acestuia. Aici se află **sediul Comitetului Internațional Olimpic**, **Muzeul Olimpic** care evidențiază istoria jocurilor și realizările notabile a câtorva participanți prin materiale de arhivă și a exponatelor multimedia.

Catedrala Notre-Dame se afla la o cotă înaltă, ajungându-se aici pe calea ferată cu cremalieră. Drumul până aici nu este deci pentru cei slabi de înger și oamenii din Lausanne se mențin în formă urcând scările spre catedrală, eforturile lor fiind răsplătite de priveliștea uluitoare a orașului. Imediat după ce ceasul catedralei bate ora exactă, o voce masculină aspră răsună din turn, care anunță ora exactă și cheamă la ordine, ecoul prelung al fiecărei vocale răsunând pe străzile înguste.

La 20 km de la Lausanne se afla orașul **VEVEY**, în apropiere, la **CORSIER**, aflându-se mormântul lui **Charlie Chaplin**, care a trăit aici 25 de ani înainte să moară în 1977.

O altă atracție a orașului este **Monumentul Leului**, cioplit direct în stâncă, care comemorează jertfa celor 786 ofițeri și soldați, care au murit în 1792 apărând pe **Ludovic al XIV-lea** și pe **Maria Antoaneta**, în atacul de la **Tuilleries**.

Principală atracție a minunatului centru medieval este **Muzeul Picasso**, care conține o colecție de tablouri și o colecție de fotografii a marelui pictor din ultimii ani de viață.

Am vizitat și **Muzeul Richard Wagner**, compozitor care a locuit în această casă între 1866 și 1872, aici realizând opera "Sigfrid".

Iubitor de natură, am făcut cu ajutorul unui tren cu cremalieră, cel mai vechi din Europa, pe o pantă extrem de abruptă o excursie scurtă, dar de neuitat la **Muntele Pilatus**.

MONTREUX

Este o stațiune faimoasă în întreaga lume, cu vile superbe, cu **festival anual de jazz**.

Cea mai mare atracție pentru majoritatea turiștilor este **Chateau de Chillon**, fortificat de conții de Savoia, care l-a inspirat pe Lordul Byron să scrie în 1816 poemul său romantic "Prizonierul din Chillon". Castelul, aflat pe o insuliță, a constituit o sursă de inspirație și pentru **Jean Jaques Rousseau**, **Victor Hugo**, **Alexandru Dumas**.

BERNA

Capitala Elveției, brăzdată de **râul Aare**, este fondată în 1191.

Casele au fațade în stil baroc, unele adăpostesc mici restaurante, deseori "deghizate" în intrări de pivniță, cu trepte ce coboară din stradă. Ursul este emblema capitalei și al cantonului cu același nume. Urșii pot fi văzuți nu în picturile uriașe de pe panourile publicitare, pe ambalaje sau biscuiți în formă de urși, ci vii, în... mijlocul orașului, într-un loc special amenajat **BARENGRABEN** (groapa cu lei). O altă emblemă a orașului este **Turnul cu ceas**, orologiul fiind realizat în 1530 și acum la secundă!

Catedrala și primăria au fost construite în secolul XV.

ZURICH

Este **capitala financiară** a Elveției, cu o viață culturală prosperă, aici aflându-se muzee, galerii de artă și săli de concerte nenumărate.

Băncile impun eleganță angajaților acestora - oameni de afaceri, secretare, manageri, funcționari, avocați - poartă costume elegante sau rochii în culori strălucitoare, mergând pe stradă mereu cu serviete cu cifru. Era și normal că orașul băncilor să aibă o stradă principală care să-i poarte numele **Bahnhofstrasse**, localnicii fiind mândri de aceasta, ei considerând-o cea mai frumoasă stradă din Europa.

În afara băncilor este o **impresionantă "expoziție" de bunăstare** și prin magazinele de marochinărie, haine sau bijuterii, un lux ca nicăieri în lume, fie că e vorba de Tokyo, Londra sau New-York. Pentru curățenia sa, **James Joyce** spunea că ar putea să mănânce chiar și o ciorbă de pe stradă, fără măcar să-i trebuiască farfurie!

Opulența fațadelor, hotelurilor, muzeelor, bisericilor colorează din plin circuitul turistic per-pedes al Elveției, iar călătoria prin decorul Alpilor întregeste minunat farmecul unic al acestei țări într-adevăr sobor!

BASEL

Aflat pe **Rin**, este al doilea oraș al Elveției, fiind înconjurat de podgorii.

Limba vorbită este germana.

În Basel sunt **36 de muzee**, întrucât de-a lungul secolelor, fiecare binefăcător înstărit inaugura câte un muzeu.

Munster este o catedrală remarcabilă din gresie roșie, reconstruită în 1356, aici aflându-se mormântul lui **Erasmus**, "lumina călăuzitoare" a Renașterii.

Primăria (**Rathaus**) este în stil gotic și are un ceas deosebit, construit între 1511-1512.

LUCERNA

Fără greși, este orașul cel mai frumos din Elveția și îl includ în preferințele mele, în primele 15 orașe europene.

Cu aproape 200 de ani în urmă, poezii au descoperit frumusețea locului și a munților care înconjoară Lucerna, versurile dedicate lor fiind într-un fel primul material publicitar pentru promovarea turismului. Se spune că **Berna este capul**, **Zurich este brațul**, iar **Lucerna este inima**. Nu este un turist să nu viziteze cel mai vechi pod din lemn acoperit din Europa, **Kapellbrucke** (Podul Capelei). Podul are două elemente interesante: fascinantul ciclu de picturi de pe grinzile acoperișului și celebrul turn de apă octogonal de la centrul lui, care la mijlocul secolului al XIII-lea era utilizat ca visterie a orașului.

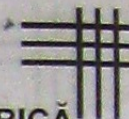
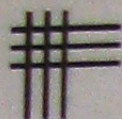

DI. CONSTANTIN LĂȚEA,
luptător în rezistența anticomunistă,
general în rezervă al Armatei Române,
membru al Senatului Legionar,
a trecut în veșnicie pe data de 18 iunie 2005.

Redacția pregătise un ferpar de omagiere a vieții și activității gen. Lățea, dar pentru că familia sa nu a fost de acord cu publicarea acestuia în revista noastră, ne rezumăm la acest anunț.

"MĂRTURISIRI ÎN DUHUL ADEVĂRULUI" (VOL. I)

O VARĂ DE DEMULT:
- TABĂRA DE LA CARMEN SYLVA -

În vara anului 1935, după terminarea sesiunii de examene, m-am întors acasă, iar după câteva zile am plecat în tabără la Carmen Sylva.

Tabăra era condusă efectiv pe toată perioada de către Căpitan.

Erau aici aproximativ două sute de legionari mai vechi, personalități, și foarte mulți deosebit de proeminenți. Eram printre cei mai tineri prezenți acolo.

Tabăra era așezată la extremitatea dinspre farul Tuzla, pe versantul ce lega faleză cu marea.

Erau construite corturi simple și toată lumea dormea pe pământ, unde erau așezate pături. În mijlocul taberei era un cort, unde locuia și dormea Căpitanul, împreună cu alți camarazi și din care, ca din celelalte, se ieșea în genunchi.

Nicăieri, nici un confort și nici o deosebire. Masa se pregătea la cazan pentru toată lumea: în general,

un singur fel de mâncare, consistent, și pâine. Nu erau mese și fiecare se așeza cum îi convenea. (...)

Tabăra avea atunci două obiective principale: primul concretiza dorința Căpitanului de a **construi** acolo cel mai mare port la Marea Neagră. Al doilea viza **educația** și formarea trăsăturilor omului nou care a constituit, permanent, preocuparea sa de căpetenie.

Era un program de muncă titanică, de disciplină spartană și de o austeritate inegalabilă. În zorii zilei, se suna deșteptarea și, totdeauna când scoteam capul din cort ne apărea chipul **Căpitanului**, sus pe faleză, coordonând întreaga viață a taberei. **Totdeauna se scula primul, lua masa ultimul și se culca după ce toată lumea era în corturi.**

Programul începea cu spălătul până la mijloc în apa mării, care la ora aceea era rece și înviorătoare. După aceea se făcea rugăciunea de dimineață în comun, raportul și împărțirea oamenilor pe sectoare de lucru și gimnastica de înviorare.

Se cărau pietre mari din mare pentru consolidarea falezei, se construiau șosele și fântâni, se nivela și organiza terenul pentru obiectivul vizat.

Munca se desfășura febril și într-o dispoziție de mare elan, presărată cu cântece la care participa întreaga tabără, fiecare de la locul lui de muncă.

Veneau vizitatori, români și străini, și stăteau ore întregi pe faleză, ne priveau și se minunau. Îl văd și-l aud și acum pe Căpitan, cum discuta cu străinii, în limba franceză sau germană, despre rostul taberei și credința noastră.

Seara, după masă, ne așezam pe malul mării. În general, Căpitanul ne vorbea sau, cel mai frecvent, ne cerea să-i punem întrebări și dânsul ne răspundea. (...)

Erau acolo cadre universitare, ziariști, scriitori, avocați, doctori, profesori, ingineri, preoți, muncitori, țărani, studenți și deci, întreaga structură a societății de atunci, prin ce era mai reprezentativă.

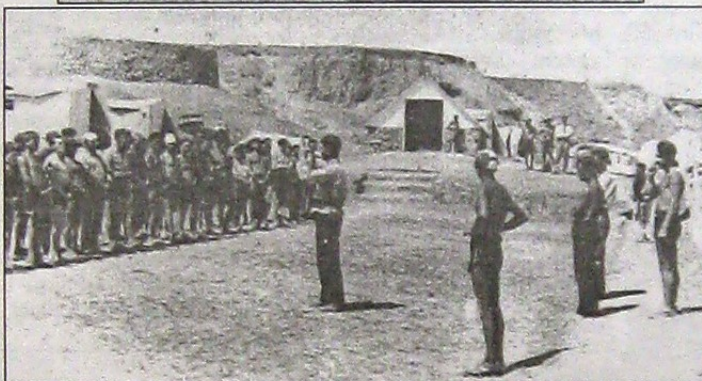
Căldura soarelui, cu entuziasmul lucid și disciplinat, cu ritmul și exuberanța cântecelor și cu voioșia glumelor, se împleteau cu tumultul mării.

Noaptea, când peste tot cuprinsul taberei se așternea liniștea, iar întunericul era luminat doar de razele plâpânde ale lunii și de un petromax, uneori, furtuna ne infiltra în ființe mugetul mării și zgomotul uriaș al valurilor, izbîndu-se ritmic de țărm.

Dacă s-ar fi înregistrat fidel viața de acolo, ar fi fost absolut suficient pentru ca istoria să consemneze obiectiv parametrii înăuntrul cărora se situa credința, dragostea și spiritul de jertfă. (...)

Cinstea era însușirea prioritară asupra căreia se insista căci, în sinteza ei, intrau toate celelalte atribute și calități ale omului. De aceea, minciuna, fuga de răspundere, cleveleala, superficialitatea, lașitatea, frica, incorectitudinea, lenea și întreaga gamă a viciilor erau ostracizate fără nici o reticență. Orice greșală trebuia cunoscută și fiecare simțea nevoia mărturisirii cinstite a tot ceea ce nesocotea disciplina, iar în concepția Căpitanului, disciplină însemna hotărul între ceea ce era permis și ceea ce nu era, din punct de vedere legionar. Și era permis numai ceea ce era în perfect acord cu preceptele creștine, în absolută consonanță cu dezideratele și legile moralei.

La intrarea pe plajă era un panou pe care era scris, în toate limbile de mare uz: "Aceste obiecte au fost găsite; proprietarul se va adresa conducerii taberei, pentru a le ridica". Și se aflau așezate acolo ceasuri, brățări și alte obiecte de valoare găsite de către noi. Sentimentul restituirii era absolut firesc.

Cea mai grea pedeapsă care se aplica acolo o reprezenta legea tăcerii: în caz de greșală erai obligat, o perioadă de timp, să nu vorbești cu nimeni, în mod absolut.

Munca, dusă până la strădanie și sacrificiu, era de asemenea o trăsătură caracteristică și esențială. Căram din mare pietre grele de 40-50 sau 60 kg, în spate, și le așezam pe șosele și pe locurile unde se construia. Adesea, pe trupul nostru era și sudoare, dar și sânge. Îl văd și acum pe Tudose, președintele Centrului Studențesc Iași, un bucovinean voinic, ucis în 1939, după ce a fost îngenucheat de mai multe ori de rafalele mitralierelor, cum ridica pietre care-l încovoiau și nu l-a auzit nimeni, niciodată, că e obosit.

Nu am uitat cum într-o dimineață, când bătea un vânt rece și apa mării te înfiora, Căpitanul, ca în fiecare zi, a ordonat: "Cei cu răni și cei reumatici trec

la dreapta mea". În general, aceștia nu intrau în apă când era rece. De data asta, ispită și instinctul de conservare a trimis un număr mai mare decât cel obișnuit la dreapta sa. S-a uitat peste toată tabăra, a plecat capul, ca întotdeauna când medita și apoi ne-a privit pe toți ordonând: "La stînga împrejur și toată lumea în mare". Ordinul a fost executat și odată cu noi a sărit și dânsul în valuri. Am efectuat o singură sarcină, cărătul pietrelor din mare. (...)

Într-o zi, după amiază, când toată tabăra era pe punctele de lucru și munca se desfășura în căldura soarelui torid și a cântecelor, s-a îndreptat către noi un iaht care, pe măsură ce se apropia, își intensifica semnalele. În cele din urmă a acostat și am aflat că era proprietatea prof. Nae Ionescu, directorul ziarului *Cuvântul*, unul dintre foștii sfetnici ai Palatului și un filosof promotor al unei școli, al unei filosofii despre care voi vorbi ulterior. Seara a luat masa cu noi de la cazan, ne-a vorbit cu scilpirea și profunzimea pe care o voi consemna ulterior și care a uimit pe toți cei ce l-au cunoscut. Apoi a rămas în cortul Căpitanului.

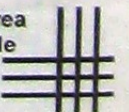
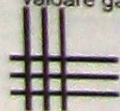
Dimineața, ca întotdeauna, eram pe malul mării pentru spălat. La un moment dat, prof. Nae Ionescu discuta cu Vasile Marin (avocat, a murit alături de Moța în Spania) o problemă de filosofie. Ne adunaserăm în jur un grup, când s-a apropiat Căpitanul și după puțin timp a întrebat: "Care este opinia dvs., d-le profesor?" Și profesorul i-a precizat răspunsul: "Și tu ce spui, Vasile?" Și Vasile Marin și-a sintetizat răspunsul. Căpitanul a plecat capul, a gândit și apoi a ridicat privirea și a fixat-o în ochii profesorului, spunând: "Apreciez ambele opinii, dar eu mi-aș permite un alt răspuns." Și-a expus părerea; a mai rămas o clipă și apoi, cu pași mari, a plecat mai departe. Prof. Nae Ionescu s-a gândit, apoi a dat din cap și a conchis: "De aia e dânsul Căpitanul". (...)

Raporturile Căpitanului cu toată lumea erau de neuitat prin politețea, calmul, seriozitatea, grandoarea, apropierea și încrederea pe care o iradia. Erau acolo persoane care purtau în capul lor toată știința vremii și virtuțile neamului și cărora le acorda, tuturor, un respect caracteristic și o distincție nemăsurată, iar noi toți vedeam în dânsul un fenomen. N-am auzit pe nimeni și niciodată, chiar în cea mai intimă sau grea situație, să-i găsească egal sau să-i semneze vreun cusur.

Era o lege instituită și grefată pe existența noastră de către dânsul, ca noaptea, înainte de a dormi, să ne derulăm acțiunile zile, să ne scrutăm conștiința, să ne cercetăm greșelile, și să ne găsim forțele cu care să le biruim. Am rămas cu această trăsătură pe întinsul întregului drum al vieții și chiar dacă nu am mărturisit părerile de rău și n-am formulat scuze, totdeauna am tras, în conștiința mea, consecințele greșelilor mele. Și m-a durut toată ființa pentru orice greșală și m-am judecat pentru orice abatere de la legile sacrosancte ale vieții morale.

Și pentru că evoc împrejurări, condiții, situații și fapte peste care au trecut mai bine de jumătate de secol, îmi revine în minte următoarea scenă: într-o seară, în același decor și în cadrul obișnuit al școlii de educație, cineva s-a adresat Căpitanului: "S-ar putea ca dl. Maniu să devină legionar?" Căpitanul nu a fost surprins de întrebare, dar, ca întotdeauna, a rămas câteva clipe în adâncirea și formularea răspunsului: "Dl. Maniu are tot ce se impune unui legionar. Suntem aproape pe același drum și probabil că odată căile noastre vor fi comune." Era în iulie 1935 și previziunea a fost confirmată, însă viclenia lui Carol al II-lea, subrezenția unora, dorința și urmărirea puterii cu orice preț a multor dintre vârfuri a îngenucheat țara și l-au dus pe dânsul la ștreangul călăului, la masacrarea unei imense părți dintr-o generație de excepție.

În concepția Căpitanului și în consensul tuturor, Mișcarea Legionară nu era și nu trebuia să devină un partid, ci o școală de

educație fundamentală pe primordialitatea spiritului înfăptuit în credința în Dumnezeu și trăirea în duhul dogmelor creștine, dragostea de patrie, concretizată în patriotism activ, așezat pe adevăr, dreptate, omenie, responsabilitate, sobrietate, echitate, cinste, onestitate, disciplină, ordine, muncă și dăruire; iar ierarhia era: om, familie, societate, neam și Dumnezeu. Tot ce s-a scris atunci și s-a scris mult și s-a văzut destul (am evocat doar pe Mircea Eliade) și tot ce s-a petrecut în perioada 1930-1939 atestă fără posibilitate de tăgadă coordonatele acestei concepții și stabilitatea acestei ierarhii. Așa se explică că dânsul n-a fost niciodată liderul unui partid, Garda de Fier sau Totul pentru Țară, dar a răspuns prezent în fața morții când a fost vorba de Mișcare.

Pentru că nu înfățișez o ideologie, ci concretizez doar fenomenul-cauză ce a determinat nemijlocit efectul, participarea mea la această Mișcare, mă refer doar la stilul care se practica în general și în special aici. După o zi de muncă istovitoare, seară de seară, ne așezam pe faleza care devenea un amfiteatru. La lumina lunii și a petromaxurilor și în fond a atâtor minți de excepție, se analizau succint problemele zilei și apoi se trecea la întrebări și răspunsuri. Puneam noi întrebări și Căpitanul da răspunsuri, uneori în propoziții, alteori în fraze, niciodată în perorații, pledoarii sau discursuri și ori de câte ori era necesar, urmau discuții, argumentări pro și contra, și totdeauna participarea fiecăruia ducea la elucidare și un punct comun.

Ne puneam dânsul întrebări. Îl văd și-l aud: "Dumneata camarade, sau domnule profesor, general (după caz și mai ales după vârstă), cum ai sau ai vede rezolvată situația?" Se conjugau minți, culturi, intuiții, experiențe de duh și nimeni nu se singulariza, căci fiecare își cunoștea locul și folosea cântărelul judecării, dar și nemărginirea credinței.

Nu l-am văzut niciodată precipitat, alarmat, furios, necontrolat sau lipsit de liantul omeniei și nu l-am auzit decât o singură dată tunând, atunci când a fost expulzat prințul Nicolae.

Gândul lui era adânc și vorba răspicată. Pentru dânsul strategia nu presupunea vicisuguri, ci virtuți, iar succesul nu victorie cu orice preț, ci înfăptuiri ale calităților omului și biruințe ale dreptății. (...)

În tabără la Carmen Silva, într-una din zile s-a prezentat un grup de psihologi consacrați, străini, ce studiau caracterele oamenilor și care, aflându-se în România și auzind de Mișcarea Legionară și de existența acestei tabere, au întreprins un test aici. Ne-am așezat cu toții pe panta în trepte, situată între faleză și plajă și ni se puneau întrebări, la care fiecare concretizam răspunsul printr-un semn. Spre surprinderea grupului de cercetători, s-a constatat în mare majoritate, însușiri deosebite: voință, combativitate, dărzenie, spirit de jertfă, luciditate, abnegație etc. La mine și la câteva fete însă, prioritate au avut însușirile hipersentimentale inhibitive. Am fost totdeauna mai receptiv decât e normal la durerile altora și sufletul meu nu a putut fi impasibil la necazul sau

durerea cuiva. Tânguirea și lacrimile oricui mi-au răscolit ființa și mi-au mobilizat necondiționat voința în slujba celui năpăstuit sau aflat în suferință. Deși sunt irascibil, n-am cunoscut ura și nici nu am admis echivalența "ochi pentru ochi și dinte pentru dinte". Suferințele psihice le-am suportat greu și dacă s-ar fi putut măsura sau cântări, s-ar fi constatat că pe talerul rezistenței fizice au existat și am înfruntat dureri neobișnuite, fără murmur, dar pe cel al traumelor morale, m-a durut și mi-am înecat sufletul în lacrimi, pentru durerile mele și ale altora, aproape în aceeași măsură. (...)

Nu mă situez și nu mă cobor pe latura politică, căci ea a fost și rămâne doar apanajul unei trepte în urcușul societății, condiționată de un moment, de o conjunctură vremelnică și nu rareori, de interese, de persoane sau personalități care, prin merite ori prin forță sau abilități, se suprapun perenității fundamentale a vieții.

De asemenea, nu slujesc idei cu indiferență sau subiectivism, căci ele sunt bune sau nefaste nu numai în funcție de conținutul real și de oportunitate, ci mai ales, în funcție de valoarea, integritatea și puterea de a renunța la sine pentru înfăptuirea lor de către cel ales. Deoarece omul sfințește locul. (...)

Să nu uităm și să nu ne iertăm faptul că, pe tot parcursul istoriei, s-au neglijat, s-au ostracizat oameni și idei, ca mai apoi să li se facă monumente. Dar cui a mai folosit?

De aceea, cred în mod absolut că nici un ideal nu trebuie înlăturat sau adoptat fără o analiză, în spiritul profund, degajat de personal și oportun, că n-a fost și nu va fi niciodată o instanță care să dea sentințe definitive pentru ce a fost, ce este și ce va fi.

Și pentru a mă apropia de țelul acestor convingeri, am crezut și **susțin că cine este gata, acceptă și-și dă liniștea, interesele și viața pentru crezul și idealul său, nu e un pigmeu, iar cine alege între scaunul**

supremei puteri și sicriul unde devorează viermii, dar își iubește și înalță sufletul, este și rămâne, pentru vecii vecilor, un martir, un erou și dacă mă iartă Dumnezeu, un sfânt.

În această credință și convingere, mă întreb: De ce și cui ridicăm statui și monumente și pe cine proslăvim, dacă omul este doar pământ pe care construim altare, dar și haznale; cui purtăm recunoștință, pioasă amintire, cinstire: lutului, ori sufletului? (...) Cui plecăm fruntea, cui aducem lacrimi și pentru cine îngenunchem dacă n-am găsi în groapa comună decât trupul lui Mozart, dacă toată

slava noastră n-ar tinde decât spre a încălzi trupul zgribulit a lui Eminescu, dacă toată prețuirea s-ar adresa doar disperării și burții adesea goale a lui Van Gogh, iar, ca să mă opresc aici, la ce ar mai folosi astăzi o găleată de apă pe rugul unde a ars Giordano Bruno?

Cred și mărturisesc că omul este destinat prin suflet să stăpânească pământul, să aspire la nemurire și Ceruri. Și dacă această zestre este harul specific și exclusiv al său, atunci să fim judecătorii noștri în primul rând și să-i folosim toate valențele.

- TABĂRA DE LA AVEREȘTI -

(...) Urma să facem cărămizi pentru clopotnița bisericii din sat. Angajamentul m-a surprins, deoarece organizația din Roman era slabă și cerințele unei tabere foarte mari, iar riscurile unui compromis prea grave. Tocmai pentru această cauză aranjasem la Iași să participăm la o tabără comună cu județul Vaslui, fapt comunicat Centrului, căci pentru Căpitan un angajament, o promisiune, o sarcină, implica maximum de răspundere, de punctualitate și de realizare. Pentru dânsul nu era sacrificiu și nici jertfă care să nu fie justificabilă când era vorba de onoarea sa de om și legionar. Ne spunea că dacă ar trebui să mergem într-o localitate unde nu ne cunoaște nimeni, lumea trebuia să afle cine suntem numai prin modul plin de zel al muncii, prin corectitudinea, prestația, sobrietatea și credința, reală și cinstit manifestată.

Angajamentul luat astfel față de episcopul Triteanu m-a obligat să-l accept, deși eu, care mai fusesem în astfel de tabere, știam ce imensă sarcină îmi revenea și ce răspundere îmi asumam, căci **trebuia să organizez și să conduc această tabără.**

Veneam de la facultate, unde adeseori n-aveam nici pâine și **trebuia să mă îngrijesc de hrana a 15-20 de băieți, pe care urma să-i recrutez pentru tabără, căci nimeni nu afecta bani sau alte bunuri în acest scop.**

M-am dus acasă la Butnărești, unde părinții mei se străduiau din răsuputeri să facă față nevoilor impuse de cerințele copiilor. Erau în casă încă bucuria, lumina și căldura unei gospodării modeste, satisfacția unei familii care-și vede copii crescând și formându-se prin sacrificii zdrobitoare, dar justificate și mai era acolo fericirea că toți ai casei sunt sănătoși, că moartea nu pășise podul și poarta care ducea la casa noastră. Nimeni nu prevedea atunci cât era de aproape, nimeni nu bănuia cum se apropie, cu subtilitate și vrăjmășie.

După câteva zile, am pornit pe jos la Averești, unde am luat legătura cu preotul din sat, Moraru, și cu învățătorul Turturică. Era un sat sărac, cu săteni omenoși, modești, dornici să ne ajute. Aici a avut moșie Cezar Petrescu și se pare că numele satului dăduse titlul romanului "Golani".

Am revenit apoi cu vreo zece băieți, legionari, în general studenți și am construit la marginea satului un cort mare unde intrau aproape douăzeci de persoane.

Am așezat pe jos paie, am așternut apoi toale împrumutate de la țărani. Am adunat de la ei mălai, cartofi, fasole, ceapă și am săpat o groapă unde am așezat pirosii pentru pregătirea mesei. Am acoperit-o ca pe o mică baracă.

Toți eram tineri și nimeni nu mai făcuse cărămizi. Tabăra era așezată la poalele unui deal împădurit, de unde am luat lemnele necesare și de unde am tăiat un arbore mai înalt, pe care l-am fixat în pământ și pe el am arborat drapelul sfânt al țării. Îl ridicam dimineața și-l coboram seara, cu o solemnitate adecvată și obișnuită atunci.

Am construit forme de turnat cărămizile și am format aria pe care urma să le așezăm pentru uscat. Săpând pământul pentru cărămizi cu hârlețul, îl căram și-l frământam cu picioarele până la extenuare.

Apă aduceam cu gălețile de la fântână, căci nu aveam nici o altă sursă și nici măcar un furtun.

În zorii zilei, când tinerii de seama mea se considerau în vacanță și dormeau, eu trebuia să mă scol primul, să intru în lutul rece și cleios, să-l amestec cu apă și cu sudoare, să mă îngrijesc să am mălai, fasole, cartofi sau ceva de mâncare pentru băieți, iar când seara aducea liniștea somnului, adesea trebuia să plec pe jos la Roman, pentru a convinge camarazii să vină în tabără, să-mi asigure continuitatea lucrului.

Își mai amintește oare cineva cum umblam disperat prin grădina publică, pe străzi, pe la case sau localuri, căutând să adun pe acești băieți? Mai știe cineva cum am adunat de pe la porțile oamenilor hrana unei tabere pe două luni, fără nici un ban? Are vreun preț sau vreo semnificație faptul că în mai puțin de două luni aveam hemoptizie, eu, fiul de cioban pe care nu-l trănătea nimeni în tot liceul? Voi răspunde mai târziu, când voi arăta că în 1940, o serie de neisprăviți și exaltați sub steagul lui SIMA mă considerau trădător pentru că nu mă asociam sub tălăciilor lor.

Într-o zi, când arșița soarelui de iulie și efortul frământării pământului ne înfățișau arși de soare, transpirați și numai în chiloți, ca niște năluci, a venit generalul Atanasiu, din suita Palatului, care avea moșie în apropiere. S-a oprit, ne-a privit mult și apoi, după ce a întrebat cine este responsabilul taberei, s-a interesat despre ce credem noi, despre mobilul și forța care ne conduceau. Discuția cu mine l-a surprins, l-a plăcut, ne-a admirat, dar atât.

Revista se difuzează la chioșcurile RODIPET din BUCUREȘTI și din toate reședințele de județ ale țării, precum și în alte localități pe care nu le mai enumerăm. Vă rugăm cereți revista: distribuitorii n-o afișează!

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacție)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37,
SECT. 3, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 322 3832

Ion Cruceanu – București: La judecata istoriei, mareșalul Ion Antonescu are un loc gol în absența unei dezbateri profesionale. În oct. 2001, primul ministru, Adrian Năstase, cu ocazia vizitei sale în Statele Unite, s-a angajat să dea o ordonanță de urgență în care interzice, printre altele, și cultul persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii. Câteva luni mai târziu, 8 membri ai Comisiei pentru Securitate și Cooperare în Europa, în frunte cu președintele acesteia, Christopher Smith, și cu Hillary Clinton, soția fostului lider de la Casa Albă, i-au cerut, printr-o scrisoare difuzată pe data de 28 iunie 2002 să îndepărteze statuile lui Ion Antonescu din București, Sărmaș, Călărași și din curtea închisorii Jilava; au mai fost deranjați și de faptul că numele lui este acordat unor străzi, precum și de afișarea portretului său în Palatul Victoria care cuprinde și galeria prim-ministrilor României, printre aceștia regăsindu-se și Ion Antonescu (1940-1944). Se poate considera deci, că în timpul în care Mareșalul a deținut funcția de șef al statului, el nici măcar nu a existat!! (?) Ștergerea memoriei și ștergerea istoriei nu a fost practică decât de regimurile de teroare. Un popor cu istoria ciuntită este în mare pericol, pentru că „eludarea” trecutului nu servește la nimic bun.

Anca Piscu – Slatina: Știți că imnul național al Albaniei are muzica lui Ciprian Porumbescu, cântecul „Pe-al nostru steag e scris uniune”, păstrat de la întemeierea statului până în zilele noastre, dar ne bucurăm că ne-ați reamintit, oferindu-ne astfel prilejul de a-i informa și pe tinerii noștri cititori. Cuvintele imnului japonez pe care ni le-ați trimis sunt interesante și am reținut versurile „Suveranul nostru să trăiască mii de ani și de-o mie de ori mii de ani până când orice pietricică va ajunge o stâncă mare, acoperită cu un mușchi mătăsoș”.

Dinu Panaitescu – Timișoara: Afirmăți, cred, în mod greșit că Nicolae Titulescu ar fi fost un campion al democrației, un iscusit diplomat cu relații personale la cel mai înalt nivel. Imaginea politicii sale este cu totul alta dacă citiți jurnalele și amintirile colegilor săi politici Argetoianu, Iorga, Armand Călinescu, Constantin C. Giurescu, Radu Rosetti, Grigore Gafencu și chiar Carol al II-lea, care au scris că Titulescu a adus mari deservicii țării prin folosirea influenței sale din Franța, influență cumpărată însă cu bani mulți de la ministerul pe care îl conducea, în interes propriu de imagine. El plătea cu sume importante ziarile din Occident și principalele agenții de presă pentru a scrie despre el și ca să-l publice, sub diferite semnături de ziariști străini, opiniile personale. Portretul făcut de Constantin Argetoianu este cel mai acid: „Încăpățânarea lui era mare, nu îndrăzneala să se certe sau să se strice cu nimeni. Fiecare gest al lui era calculat în vederea câștigării unei prietenii sau unei neutralități binevoitoare. Era gata să sacrifice orice ca să dezarmeze un adversar. Cum se întâmplă foarte des la degenerații fiziologici la care creierul s-a dezvoltat în dauna celorlalte organe. Familiaritatea juca la dânsul un rol însemnat: abia vedea un om de două ori și conversația curgea per tu și mă! Așa izbutește să convingă pe mai toți din România că era amic intim cu conducătorii tuturor țărilor Europei, pe care-i totuși, dar care însă nu-l puteau suferi”. Singurul cerc în care Titulescu era acceptat era cel francmasonic stângist și datorită acestui fapt a respins în mod brutal garanțiile germane când Franța și Polonia, „marii noștri aliați”, ne-au înjunghiat pe la spate semnând un tratat de amicitie cu URSS, nefăcând astfel nici o mișcare cu interes național.

Marian Rotaru – Bârlad: Mulțumim pentru aprecierile la adresa serialului „Zig-zag pe mapamond”. Păcat că nu am posibilitatea de a face reportaje în locuri unde nu se ajunge decât cu gândul (din lipsa mijloacelor financiare): în Insulele Cook, Arhipelagul Solomon sau Fiji, din inima Oceanului Pacific, peninsula Kamchatka cu gerurile ei, la pescuit de icre roșii în Insula Sahalin, safari în Kenya, traversând strămoșia Magelan din extremitatea Americii de Sud, în Anzii Boliviei sau Himalaya în Nepal!

Chiru Valeriu – București: În scrisoarea dvs. faceți o remarcabilă paralelă între Miclos Horthy și Ion Antonescu, amândoi șefii de stat, aliați cu Germania, primul decedând în locuința lui, iar cel de-al doilea în fața plutonului de execuție. Din cele relatate, reținem câteva repere din biografia lui Horthy: era nobil, ofițer de marină în armata imperială a Austro-Ungariei, a ajuns aghiotant al lui Franz Iosef și contraamiral în febr. 1918. A intrat în Budapesta după retragerea trupelor române în 1919 în fruntea armatei albe contrarevoluționare, iar la 1 martie 1920 a fost desemnat regent al Ungariei. S-a aliat cu Hitler pentru a recupera teritoriile pierdute de Ungaria în urma păcii de la Trianon. A promovat o adevărată politică rasistă, antisemită, național-șovină. În 1949 și-a părăsit domiciliul forțat de la Weicheim (Bavaria) și a plecat în exil la Estoril (Portugalia),

unde a murit la 89 de ani. În sept. 1993 a fost reînhumat la Kendres, cu toate onorurile, fiind prezenți șase miniștri și un număr apreciabil de parlamentari. Decizia autorităților maghiare echivalează cu o reabilitare, Horthy fiind considerat un mare erou, iar alianța cu Hitler a fost considerată conjuncturală. Antonescu nu s-a aliat cu Hitler ca să recucerească Basarabia și Bucovina de Nord, nu a fost tot o alianță de conjunctură?

Valeriu Chivu – Mangalia: Știți încă de acum 15 ani de afirmația total necontrolată a fostului Ministru al Culturii, Răzvan Theodorescu, cum că „la mineriadele de la mijlocul lunii iunie 1990 din Piața Universității ar fi participat numeroși legionari ce se traduce cu o rebeliune legionară”. Să-i

dăm „circumstanțe atenuante” istoricului întrucât este specializat în bizantologie și mai puțin în istorie contemporană? Eticheta „rebeliune legionară” este sinonimă cu cea a N.K.V.D.-ului sovietic care îi taxa pe toți cei incomozi ca „fasciști”, și cu cea a Mosadului care îi categorisește pe incomozi ca „antisemiți”. Incendierile înscenate au justificat venirea minerilor, ei au fost manipulați, devenind călăi, circa 2000 de oameni au fost bătuți, iar 6 au decedat (cifra oficială). Eliberarea recentă a lui Miron Cozma exact la împlinirea a 15 ani de la sângeroasa mineriadă este o culme a sfidării celor căzuți sub bătele ortacilor sau sub bastoanele și gloanțele forțelor de represiune. Dar actul de grațiere dat de Ion Iliescu s-a dovedit a fi extrem de generos nu doar cu Miron Cozma, ci și cu alți indivizi condamnați pentru infracțiuni de o extremă gravitate: omor cu cruzime, violarea unei fetițe de 10 ani, șpăgi groase, corupție etc. Dacă Antonie Iorgovan fusese poreclit în presă „tatăl hoților” pentru că, avocat fiind, a apărat indivizi cu dosare grele, cum ar putea fi numit Iliescu pentru aceste acte de clemență halucinantă?

Un economist – Craiova: Reținem din scrisoarea dvs. „Relativ la stoarcerea economiei românești” de către „Germania (grâne, petrol, etc.), țara noastră a încasat de la aceasta, în perioada războiului nu mai puțin de 58.169,7 kg de aur, dublându-și astfel stocul B.N.R. de la 13 și jumătate la 24 și jumătate de vagoane de aur. Este o situație unică, nemaîntâlnită în nici o altă țară, chiar victorioasă, cum este cazul Angliei”. Trebuie însă să specificați sursa dvs. de informare: Mircea Vulcănescu în procesul pe care i l-au intentat autoritățile comuniste la finele anilor '40.

Petre Modoran – Bacău: În luna mai 1943 a apărut o broșură intitulată cât se poate de sugestiv, de incitant: „Glontul în Ceafă” - care se referă la ancheta de la Katyn, unde în pădure, au fost îngropați 15.131 de ofițeri polonezi, aflați în captivitate sovietică, în momentul prăbușirii Poloniei la 18 sept. 1939. Măcelul stalinist de la Katyn a fost cercetat la fața locului de către membrii unei comisii internaționale din Belgia, Bulgaria, Croația, Danemarca, Elveția, Finlanda, Italia, Olanda, Protectoratul Bohemiei și Moraviei, Slovacia, Ungaria și România (țara noastră a fost reprezentată de Al. Birkle, medic la Institutul de Medicină Legală din București). Medicul român, așa cum a declarat ulterior „nu a îndeplinit aceasta treabă în favoarea propagandei germane de război, ci și-a valorificat doar profesiunea de medic legist în cadrul Comisiei”. După intrarea trupelor sovietice în țară, un gazetar „vânător de vrăjitoare” a scris un articol „Tupeul Doctorului Birkle”, după care agenții sovietici ai N.K.V.D.-ului au încercat să îl aresteze; doctorul a stat ascuns la persoane binevoitoare până la finele anului 1946, când cu un pașaport fals a putut pleca în Elveția neutră. A trecut în lumea umbrelor în 1975, în Statele Unite.

Roman Mihai – București: Regele Ferdinand era cunoscut ca un om timid, schimbător rapid de hotărâri, manevrat ușor de Regina Maria dar era un om de o vastă cultură, pasionat cititor și vorbitor curent al mai multor limbi străine, printre care greaca veche și latina. A fost încoronat ca rege al României Mari la 15 octombrie 1922. Alaiul triumfal venit de la Alba Iulia a trecut pe dedesubtul unui arc de triumf construit din stuc și lemn, care, ulterior a ars din cauze necunoscute. Actualul Arc de Triumf a fost construit între 1935-1936 de către arhitectul Petre Antonescu, executat fiind din beton armat, placat cu granit alb-gălbui, adus dintr-o carieră de lângă Deva. Este înalt de 27 m, lat de 25 m și gros de 5,5 m. Bolta de trecere are o înălțime de 11 m și o lățime de 9,5 m. În partea de vest are un text realizat de N. Iorga, V. Pârvan și C. Moisil. „Liberator de neam și întregitor de hotare prin virtutea ostașilor săi, vrednici urmași ai creștinătății, Ferdinand I, domn și rege al românilor, și-a făcut intrarea la 16 oct. 1922 în cetatea de scaun a Bucureștilor, după încoronarea de la Alba-Iulia.”

Emilian Ghika

Redactor șef:
Colegiul de redacție:
Secretar de redacție:

Relații cu publicul

Periodic editat de „ACTIUNEA ROMÂNĂ”

ISSN 1583-9311

Nicoleta Codrin

Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ștefan Buzescu, Cătălin Enescu

Nicolae Badea

Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București

(zona Circului – inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)

Vineri, între orele 15⁰⁰ – 19⁰⁰

Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493

e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com